

„VAK VOLTAM, MOST LÁTOK...”

EVANGÉLIKUSOK VALLOMÁSAI

ÉLŐ VÍZ füzetek 4.

TARTALOMJEGYZÉK

„Vák voltam, most látok...” (Jn 9,25)

Kiadja

az Evangélikus Missziói Központ – Magyar Evangélikus Rádiómisszió

és a Magyarországi Evangélikus Egyház missziói bizottsága

Budapest, 2009

Szerkesztette:

Bálint Józsefné, Hulej Enikő, Szeverényi János

A kéziratot gondozta:

Dankuné Tóth Éva, Fehér Charlotte, Hulej Enikő

Megrendelhető:

Evangélikus Missziói Központ: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38–40.

Tel./fax: 06 1 400 30 57, e-mail: evmis@lutheran.hu

Honlap: <http://misszio.lutheran.hu>

Borítóterv, tipográfia, tördelés:

Kreatív Flotta Bt.

www.kreativflotta.hu

Nyomdai kivitelezés:

Pauker Nyomdaipari Kft.

www.pauker.hu

ISBN 978-963-87825-2-6

ISSN 1789-7378

Bálint Józsefné: Előszó	4
Adámi László: A matematikától az örökkévalóságig	6
B-né Anikó: Az elveszett megtaláltatott	9
Bakay Péter: Miért éppen én?	12
Bálint Gergely Illés: Ésszel tudom, de hogyan higgyem?	15
B.G.G.: Találkozásom Jézussal	18
Biczó Dénes: Elköteleződés Jézus mellett	20
Borbás Zoltán: Majdnem ráveszel, hogy keresztyénné legyek...	24
Deák László: Kétszer tizenhét évem	29
Ifj. Fabiny Tibor: „Minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék”	31
Garádi Péter Rodrigo: Ahogy Isten elgáncsolja a hazugság mesterét	37
Garai András: „Ne félj!” – „Én vagyok!”	41
Hulej Enikő: Mérföldkövek	45
Kis Ferenc Balázs megtéréséről, istenkapcsolatáról	48
L-né J. E.: Zsolti meggyógyult	52
Mezőné Debreceni Zsuzsa: Végre célt kapott az életem!	54
Mező Zsolt: A racionalitásból a hit útjára léptem	56
Özv. Németh Józsefné: Életem csak kegyelem	58
Egy 24 éves férfi: Depresszió, füvezés, tiszta lap	61
Pálóczi János: Isten teljes odaadást vár tőlem	64
Pásztoriné Kis Gabriella: Fájdalom és szenvedés – egy új élet kezdete	66
Sánta Ágnes: Jézus teljesen megváltoztatta az életemet	68
Szalanics Józsefné: Az éltető vízért mélyre kell ásni!	70
Szakáll Zsombor: „Vák voltam, most látok...”	72
Kiadványaink	74

ELŐSZÓ

„*Nem titkoljuk el fiaink elől, elbeszéljük a jövő nemzedéknek: az ÚR dicső tetteit és erejét, csodáit, amelyeket véghezvitt. Tudja meg ezt a jövő nemzedék, a születendő fiak, és ha felnőnek, beszéljék el fiaiknak, hogy Istenbe vessék bizalmukat...*” (Zsolt 78,4.6–7)

A bizonyágtétel szó hallatán többféle érzés ébredhet bennünk. Megjelenhetnek előttünk kontyos nagymamák, botra támaszkodó, huncut tekintetű nagyapák, vagy fiatal arcok, amelyek ugyan ital, kábítószer és a lecsúszott élet sokféle gyötrelmét hordozzák, de új fényt is tükröznek.

A bizonyágtételt sokszor kezeljük az élettörténet szinonimájaként, holott nem az.

Szívesen sztorizgatunk, és szívesen hallgatjuk mások életének izgalmas fordulatait. Ám sem beszélőként, sem hallgatóként nem szabad azt gondolnunk, hogy minden esetben bizonyágtétellel van dolgunk pusztán azért, mert a beszámoló keresztyén közösségben, az Úrnak szentelt helyen hangoznak el. Biográfia helyett „Deográfiát”, életrajz helyett Isten tetteinek rajzolatát kell nyújtánunk.

Az építő, gazdagító tanúság két bekezdést tartalmaz: ÉRTEM és VELEM. Ebben a sorrendben!

Isten életformáló munkája nem most és nem velünk kezdődik. Először azt érthetjük meg és élhetjük át, amit Ő tett értünk, amikor még nem is éltünk. A sorsfordító felfedezés Jézus ma is érvényes megváltása. Az egészséges hitű bizonyágtétevő nem magát hangsúlyozza, nem saját múltját mocskolja, és jelen érzéseit fényesítgeti. Nem törekszik arra, hogy hatásvadász fordulatokkal magára vonja hallgatói figyelmét. A hangsúly Jézuson kell, hogy legyen, az Ő értünk vállalt szenvedésén.

Ezt követően megosztható az az eseménysor, amellyel Isten aktuálissá, kézzel foghatóvá, láthatóvá és érezhetővé tette a bizonyágtétevő számára az evangéliumot. Isten kreativitása és fantáziája bőségesen elég ahhoz, hogy

mindenki egyéni úton, körülményeihez, temperamentumához mérten tapasztalja meg az Ő munkáját. Ezért van és lesz helye a bizonyágtételnek szóban és írásban, utcán, otthon, templomban. A személyes tapasztalat színezi és teszi hitelessé a keresztyén meggyőződés tételeit. Vonzó lehet, de mindenestre bátorítóan hat az egyszerű, igaz szó: aki ÉRTEM-ÉRTED-ÉRTÜNK meghalt, az VELEM-VELED-VELÜNK él, sőt formálni és használni képes egy örökkévalóságon át.

Legyen ez a gyűjtemény bátorító mindazok számára, akik elbizonytalanodtak, legyen iránymutató a homályban tapogatózóknak, nyújtsa a láthatatlan közösség élményét azoknak, akik magányosan járnak a hit útján – hogy a jövő nemzedék is Istenbe vesse bizodalját!

Bálint Józsefné Gyöngyi

A MATEMATIKÁTÓL AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGIG

Diósjenőn születtem, de általános iskolába már Dunakeszin jártam. Felső tagozatos koromban – többek között – matematika szaktárgyi versenyeken is részt vehettem (8. osztályban Pest megyei első helyezéssel). Az általános iskola elvégzését követően Budapesten, az újpesti Könyves Kálmán Gimnáziumban folytattam tanulmányaimat, *matematika-fizika* tagozaton. Ekkor kezdődött a kapcsolatom Birtalan Tibor tanár úrral, ugyanis ő lett a matematikatanárunk.

Minden nap volt matematikaóránk (mi még szombaton is jártunk iskolába), és ezeken az órákon Tibor bácsi a maga nyugodt, csendes, kitartó fáradásával igyekezett módszeresen bevezetni bennünket a feltárolt rejtelmekbe. A négy év alatt talán csak egyszer tapasztaltuk, hogy kissé elvesztette megszokott nyugodtságát. Kapcsolatunk akkor kezdett elmélyülni, amikor második gimnazistaként (15 és fél évesen) az első komoly lelkiismereti döntés elé kerültem. Fél éve KISZ-tag voltam már, de ekkor került sor az átfogó tagösszeírásra a Kommunista Ifjúsági Szövetségben. Közzétették a „Könyves KISZ Követelményrendszert”, s abban pl. ilyeneket olvashattam: „A KISZ-tag legyen materialista, küzdjön a vallási eszmék ellen...” Visszatekintve arra az időre azt kell mondanom, nem volt még élő kapcsolatom az Úrral, de lelkiismeretemben nagy erővel feltört ekkor Jézus Krisztusnak a szava: „*Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt*” (Mt 10,33). Az emberektől való félelemmel szemben (hiszen arra is lehetett gondolni, hogy esetleg elvágom a továbbtanulásom útját) inkább féltem attól, hogy Jézus Krisztusnak meg kelljen tagadnia engem – így léphettem ki a KISZ-ből 1970 őszén. Egy osztálytársam, aki végighallgatta a tagösszeíró beszélgetést (később tudógyógyász doktornő lett), szintén kilépett. Engem pedig ettől fogva kezdett komolyan foglalkoztatni az a gondolat: hátha lelkésznek kell lennem.

Nos, ezután Tibor bácsi különös gonddal számon tartott minket, s megtalálta egyikünkönél is, másikunknál is – feltűnés nélkül – a beszélgetés módját. Érdekelte őt, hogy milyen Újszövetség-fordításokat használok, elolvasta az otthoni gyülekezeti ifjúsági órára vagy szeretetvendégségre – lelkészem megbízásából – készített igemagyarázati próbálkozásaimat. Azt is finoman megjegyezte, hogy írásaimban még a törvény, az emberi igyekezet erőlködése a hangsúlyos, és hiányzik az Isten kegyelmében való élet szava... Utólag fogtam csak föl, hogy az ilyen szelíd figyelmeztetések mögött Tibor bácsi személyes, élő Krisztushite állt. Közben továbbra is módszeresen (bármiféle kivételező kedvezés nélkül) tanította nekünk és kérte számon tőlünk a matematika ismeretét.

Múltak az évek, s közeledve az érettségi vizsga felé a személyes hitre és a lelkeszi szolgálatra való elhívásomat ilyen igékkel készítgette 1973 tavaszán az Úr: „*Eljegyezlek téged magamnak...*” (Hós 2,18) és „*Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket...*” (Jn 15,16). Így a kitűnő érettségi után visszavonva jelentkezésemet a Műszaki Egyetem Építészmérnöki Karáról – jelentkeztem az Evangélikus Teológiai Akadémiára.

Ekkor – a nyári szünetben – kaptam egy nagyszerű könyvküldeményt Tibor bácsitól: az 1930-as és 40-es évek protestáns lelki ébredéséből származó, főleg az Evangélikus Evangelizáció működési köréből való kiadványok voltak ezek. Köztük volt pl. J. Stewart igehirdetéseinek gyűjteménye (akinek evangelizáló beszédeit annak idején Tibor bácsi közvetlenül is hallotta): Mit mond egy híres labdarúgó Krisztusról? És ebből a küldeményből olvashattam Pietilä A. J. finn evangélikus professzor könyvét is: A bűn mardosása és Isten békessége. Ez utóbbi könyv lett Isten döntő eszköze abban, hogy – lelkészem, Bolla Árpád előtti személyes bűnvallásban – igazán *megnyíljon a szívem az Úr Jézus befogadására*. Így lett *Birtalan tanár úr* maga is *Isten eszköze hitre jutásomban*.

Egész lelkeszi szolgálatomra vonatkozóan pedig, az indulástól fogva mindmáig meghatározó jelentőségű lett – ugyancsak ebből a küldeményből – Túróczy Zoltánnak még nyíregyházi, püspökké választása előtt tartott első lelkész-evangelizációja, amely „*Én a prófétákra támadok*” címmel jelent meg.

Rövidre fogom most már ezt az írást. Hála Istennek, Tibor bácsival az elmúlt évtizedek alatt is számon tarthattuk egymást. Ünnepi üdvözlések, levélváltások, olykor egy-egy látogatás náluk vagy telefonhívás jelzik ezt az összetartozást. Ő most a 90. évéhez közeledik, magam pedig az ötvenedikben járok már. *Kettőnk kapcsolata a matematikával indult és az örökkévalóságba tart: mert mindketten Jézus Krisztushoz, az Isten Fiához, a bűnösök Megváltójához tartozunk – micsoda érthetetlen kegyelem! –, és Ő úgy tart számon mindkettőnket és mindazokat, akik az Ő nyájába tartoznak, hogy senki ki nem ragadhat bennünket az ő kezéből* (v.ö. Jn 10,27–29).

Szeretettel és tisztelettel, tanítványként:

Adámi László

Nyíregyháza, 2005.

AZ ELVESZETT MEGTALÁLTATOTT

B-né Anikó vagyok, s talán legegyszerűbben egy evangéliumi énekkel tudok bemutatkozni: „Fáradtan, bűnbe veszve jártam az életet, de megtalált a Pásztor, s nyájához vezetett.”

Harmincegy éves koromig Istentől elszakadva éltem, csak léteztem. Nem voltam istentagadó, de Jézust egyáltalán nem ismertem. Katolikus családban születtem, elsőáldozó is voltam, de ezután semmilyen kapcsolatot nem ápoltam sem az egyházzal, sem Istennel. Ha azonban baj vett körül, imádkoztam a gyermekkoromban tanult imákat.

Fiatalon mentem férjhez, vidékről városba kerültem, egy fiúgyermekem született, akiben sok örömet találtam, jó munkahelyem volt, „kiváló dolgozó” voltam, jó férjem volt, nem italos, szép kényelmes lakásunk volt; végül is minden adott volt egy normális világi élethez, de valami vagy Valaki hiányzott az életemből. Ez a belső üresség, szeretet utáni éhség, a bűn terhe, aggodalmaskodásom stb. beteggé tett. Nyolc évig jártam különböző orvosokhoz, akik semmi komoly, megfogható betegséget nem találtak nálam, ennek ellenére mindig kaptam egy táská gyógyszerrel. Még természetgyógyászhoz is elmentem, de semmi nem hozott gyógyulást.

Megszűnt a munkahelyem, új helyre kerültem. Itt az egyik munkatársnőm beszélni kezdett a Bibliáról, Istenről, Jézusról, Pál apostolról, a bűnről stb. Érdeklődve hallgattam. Szeretettel hívogatott templomba is (katolikus volt), de én mindig kitaláltam valamit, hogy ne tudjak elmenni. Egyik alkalommal, mikor hívott, már kifogytam a kifogásokból, és azt találtam mondani, hogy ha elmegyek templomba, akkor „abba a templomba megyek” – és az evangélikus templomra mutattam. Ezt azzal magyaráztam, hogy e mellett sokat fohászkodtam, amikor a gyermekemet vittem a kórházba. Ez persze nem volt igaz, csak hirtelen találtam ki, és arról se volt fogalmam, milyen templom az. A munkatársnőm erre azt mondta: oké. Nem volt mese, megbeszéltük, hogy találkozunk a templom előtt vasárnap délelőtt. Bementünk, nem volt énekeskönyvünk sem, én úgy ültem ott, mint egy turista.

Ekkor kezdődött az életemben a fordulópont. A templom csendje, az orgona zenéje, az ige, a prédikációhallgatás nagy hatással volt rám. Az ige-hirdetés alapigéje Pál apostol efezusbeliekhez írt levele 2. rész 8. vers volt: „*Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez.*” Arról szólt, hogy a hit Isten ajándéka, amit nem lehet pénzért megvásárolni, örökölni, elajándékozni vagy ráerőszakolni senkire sem; csak egyedül Isten ajándékozhatja az embernek.

Úgy hallgattam az Igét, hogy munkatársam szerint még levegőt sem vettem. Olyan voltam, mint egy kiszáradt szivacs, és szívtam magamba az életető vizet.

Mikor kimentem a templomból, leírhatatlan öröm, békesség volt bennem. Úgy éreztem, mintha elhúzták volna előlem a sötétítőfüggönyt. Boldog voltam, hogy hiszek, és ez a hit Isten kegyelmi ajándéka számomra. Tehát megragadtam a kegyelem.

Hazamentem, a férjem nem értette örömöm okát, meg is kérdezte gunyorosan: Kivel találkozta? Akkor igazán még én sem tudtam.

Korábban azt gondoltam, egyszer elmegyek, eleget teszek a munkatársnőmnek, és kész. De nem így lett: hétfőn már alig vártam, hogy újra vasárnap legyen, és mehessek a templomba.

Nagy ellenállásba ütköztem, férjem egyáltalán nem örült neki, de én mentem. Vettem Bibliát, kaptam könyveket, az első kettő – a *Rólad van szó* és a *Szenvedéssel formál a mester* – sokat segítettek.

Az istentiszteletek ige-hirdetései és a Biblia olvasása során szép lassan az Úr megmutatta nekem bűnös, elveszett voltomat. Addig mindig azt hittem, hogy jó vagyok, nincs bűnöm, de be kellett látnom, hogy szinte minden parancsolat ellen vétkeztem. Azonban az Úr csodálatos jósága nem hagyott a bűnben vergődnöm, hanem megmutatta a megbánás helyét, a keresztet, ahol helyettem, miattam és érettem is szenvedett Jézus Krisztus. Megvallottam, megbántam, elsirattam, átadtam a bűneim lélekben a keresztnél. Elfogadtam a bűnbocsánat örömét.

Az életem 180 fokot fordult. Teljesen megváltoztam, másképp gondolkodtam, új ember lettem. Mert aki Krisztusban van, új teremtés az: a régiek

elmúlnak és újjá lesz minden. Éltem most már nem én, hanem élt bennem a Krisztus; ma is.

Betegségeim megszűntek, nem kerestem már gyógyulást az orvosoknál, mert az Áldott Orvos meggyógyított, bűneim terhéől megszabadított. Öröm és békesség költözött a szívembe. Férjem is észrevette a változást, többek között abban, hogy már nem voltam olyan érzékeny, panaszkodó, nyafogó. Nagy harcba keveredtem a családommal, mert ők nem értették a megtérésem. Férjem ellenezte a templomba járásomat, testvéreim kinevettek, anyósomé elutasították; sok-sok harc, de hála az Úrnak azóta, hogy 19 éve megtértem, Ő őriz engem.

Nem ismertem még azt a kifejezést, hogy bizonyágtétel vagy misszió, de már rendületlenül végeztem ezt a szolgálatot: ahol csak lehetett, beszéltem megtérésemről, Isten nagy szeretetéről Jézus Krisztusban. Családomban, ismerőseim között sokan elindultak felé.

A 19 év alatt sok minden történt, sok harc, kétségbeesés, öröm, bukás, megpróbáltatás; de a túlradó kegyelem mindig megőrzött és felemelt. Első karácsonyi ígém: „*Örüljétek az Úrban, mindenkor; ismét mondom örüljétek.*” (Fil 4,4–7) Valamint sokat kaptam a 1Pt 1,8–9-ből is: „*a kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek, elérvén hitetek célját, lelketek üdvösségét.*”

Bizonyágtételelem záró ígéjeként pedig 1Jn 5,11–12-t választottam: „*És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő fiában van. Aki a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban.*”

Kívánom, hogy akik még nem ismerték meg Jézus Krisztust mint megváltót, és nem részesültek a bűnbocsánat örömeiben, valamint az örök élet reménységében, Őket is ragadja meg az érthetetlen Kegyelem.

B-né Anikó

MIÉRT ÉPPEN ÉN?

Manapság 6,5 milliárd ember él a földön, ebből a statisztika szerint 1,5 milliárd a keresztyén. Miért épp engem kértek meg egy bizonyágtétel megírásra, hisz milliók tudnák megosztani megtérésük történetét, megvallani Krisztushoz tartozásukat, ragaszkodásukat, milliók története lenne érdekesebb az enyémnél, élvezetesebben és áldásosabban elmondva nálam? Miért éppén én? Lassan legyűrtem visszahúzódó természetem, meggyőztem magam – hátha a hozzám hasonló átlagnak lesz épülésére bizonyágtételem.

Kiegyensúlyozott családban nőhettem fel, ahol a hitet elsősorban nem szájra vették, hanem magatartásban gyakorolták. A velünk élő evangélikus lelkész nagyapám végtelen békessége, bölcsessége és nem utolsó sorban finom humora átjárta a család egészét. Templomba járók voltunk, nagy szó volt ez a kommunizmus idején. A kecskeméti piaristákhoz kerülve a másként gondolkodás lehetősége még kézzelfoghatóbban bontakozott ki. Ebből a háttérből eljutottam odáig, ameddig egy egyszerű kamasz „önmagától” elérhet: egy személytelen Isten föltételezéséig. Érettségi tájékan végigsöpört évfolyamunkon a Szentlélek, és elementáris erővel tört be az én életembe is, a legfontosabb döntés elé állítva: Ha mindaz igaz, amit a Biblia Jézusról ír, és nem leszek a követője, mindenkinél szárnalmasabb vagyok, de ha nem igaz, és mégis szerinte próbálok berendezni az életem, akkor legalább annyira!

Döntenem kellett Jézus mellett, mert már akkor foglya voltam – természetesen annak tudatában, hogy egy életem van, és azt boldogan szeretném leélni. Óriási vívódás, elhúzódó belső küzdelem után fokról fokra egyre többet felfogva Isten akaratából, rácsodálkozva a történeti Jézus egyedüliségére, utolérhetetlenségére (elsősorban a hatalomhoz való viszonyán és egyedi problémamegközelítésein), a hit és ész harca mellett vívtam a szív, az életvezetés, a morál – egyszóval a gyakorlat – harcait.

Teljes egzisztenciát átjáró küzdelem volt ez a verejtékezésig, megüresedésig, önfeladásig, lecsupaszodásig, összetörésig – kicsiben jákóbi birkózás, kánaáni asszonyos megaláztatás/megalázkodás, vámszedői bűnvallás. Most már tudom, emberi erőlködés volt ez (amit nem spórolhatunk meg) az isteni kegyelem helyén (aminek aktivizálódása az ő kezében volt), amit ajándékba kapunk. Tehát vergődésemben egyszer csak nekem szólt gyógyító balzsamként Ézsaiás könyvéből: „*Én, én vagyok az, aki eltörölöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.*” (Ézs 43,25) És felragyogott az isteni, büntől szabadító, feltámadott Krisztus.

Új világ nyílt meg előttem, másként ment le a nap, másként repültek föl surranva a verebek, másként keltem és feküdtem, mert más emberré lettem.

Tudtam jól, keresni a megtalálásig kell (ezt maga Jézus mondta) bármi áron, és követni is a célba jutásig szükséges (ezt is Jézus mondta), bármi áron. És jó, hogy így indultam. (Megjegyzem, máshogy nem is érdemes, de tán nem is lehet.)

Az új világba hibák, mulasztások és bűnök csúsztak, mert minden itt a földön, a töredékesben történik. Evangélikus lelkész lettem, szép és eredményesnek mondható lélekmentő szolgálatot végeztünk feleségemmel egy nagy gyülekezetben, míg nem tapasztaltam, milyen az, amikor összemlik minden, és ebből következően mindent előlről kell kezdeni. Számomra akkor egy maradt: Jézus. És azóta is sokszor élem át különböző helyzetekben, különböző intenzitással a keretek közé szorított életemben, hogy ő a kezdet és ő a vég.

Sokfajta élethelyzeten, munkahelyen, szolgálati formán zarándokolhattam át. Az Úr végig gondoskodott rólam, építgetett, gazdagított, és úgy tűnik, szolidan használgatott fogyatékosok otthonában, otthontalanok világában, iskolában tanárként, a Keresztyén Ifjúsági Egyesületben, háztetőkön bádogossegédként, cigányok között, csángók között – barátként, apaként, hegyekben és vizek partján, városban és falun. Hálás vagyok neki.

Értek csalódások és örömök. Jézusban nem csalódtam, az ő öröme állandó. Ígéretei beteljesednek. Egyre inkább látom, hogy a végső kérdésekkel kell

foglalkoznunk. És most nem feltétlenül az utolsó időkre gondolok, sokkal inkább az abszolútumra az igazság, az élet célja, teljessége terén. Eljön majd az idő, amikor Isten lesz minden mindenkiben – odaát. Itt arra vághatok és törekedhetek, hogy minél teljesebben bennem legyen és én őbenne.

Arról tehetek bizonyosságot, hogy életem, halálom nem tudom elképzelni nélküle, akinek minden szava kincs, és meg fogja állni helyét a világ végétéig, aki maga az út, az igazság és az élet.

Miért éppen én kellettem neki? Mindenki kellett és kell neki! Ezt az isteni végtelen szeretetmegnyilvánulást szeretném most is átadni, ezért kellett éppen nekem elfogadni a felkérést, mint egyszer, AKKOR elfogadni a meghívását.

Bakay Péter

ÉSSZEL TUDOM, DE HOGYAN HIGGYEM?

„Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy, csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt.” (Zsolt 139,14)

A fenti zsoltár szavaival vallom, hogy Istennek már azelőtt gondja van életünk minden napjára, mielőtt még megszületnénk: *„Alaktalan testemet már látták szemeid, könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál”* (16. vers). Mindig hálával tekintek vissza arra, ahogyan Isten gondviselése megnyilvánult az életemben: abban, ahogy vigyázott rám, amíg nem ismertem személyesen; abban, ahogy eljutottam az ismeretére, és személyesen befogadtam őt; valamint abban, ahogy azóta vezet.

Komoly hittel megáldott szüleim mindig szeretettel tanították öt gyermeküket Isten dolgaira, így az érdeklődés magját időben elültették bennem. Egészen kicsi gyermekként a féltékenységem letéve csatlakoztam a nagy, iskolás gyerekekhez, hogy velük együtt hallgassam a hittanórán, hogy Jézus mit tett, amikor a földön élt.

Nyolc-tíz éves lehettem, amikor Édesanyámtól kaptam egy könyvet, amelyben gyermekek rövid bizonyágtételei voltak arról, ahogy először hallották az evangéliumot, és átadták életüket Jézusnak. Bár akkortájt nem szerettem olvasni, mégis szinte faltam az oldalakat. Gyorsan elolvastam nemcsak azt a könyvet, hanem a következő három kötetet is, mert kerestem azt a történetet, ami rólam, arról a gyermekről szól, aki kicsiny kora óta tudta, hogy mit tett érte Jézus, de mégsem adta át az életét. Kimentem a kertünkbe, hogy egyedül lehessenek. Amikor a negyedik könyvnek is a végére értem, keservesen sírtam, mert az én történetem egyikben sem volt leírva, és én nem tudtam, hogyan adhatom át az életem Jézusnak. Szüleimnek nem mertem erről beszélni.

Később, tizenéves koromban is komolyan kerestem Istent. Vágytam a Vele

való közösségre, és evangelizáló könyvek, filmek végén többször teljes átéléssel, őszintén mondtam el a bűnvalló imádságot, és hogy átadom az életemet Istennek. Ezek mégsem jelentették egyértelműen a megtérésemet, mert akkor még csak az eszemmel mondtam el ezeket az imádságokat, nem szívből, hittel. Tudtam, valami még hiányzik, de nem tudtam, hogy mi. Ez elkésértett, de ennek ellenére igyekeztem Istent keresni. Természetesen ezek az imádságok nagyon sokat jelentettek, fontosak voltak, mert közelebb vittek Istenhez, és Ő meghallgatja azokat, akik hozzá kiáltanak!

Amikor tizenhét évesen elmentem Piliscsabára, a Pesti és Budai Egyházmegye családí hetére, elsősorban közösségi élményt kerestem. Azonban mégsem a közösség fogott meg, hanem Isten igéje ért utol. Úgy éreztem, hogy a nyitó istentisztelettől kezdve minden egyes alkalmon egyenesen hozzám szól Isten. Olyannyira felkavart, úgy nyugtalanított az ige, hogy második este letettem minden félelmemet, és a lelkész elé álltam, aki az esti evangelizációt tartotta, kérve, hadd beszéljek vele. Éreztem, hogy Isten hív, de voltak kényelmes dolgok az életemben, amik miatt nem mertem, nem akartam erre a hívásra válaszolni. Több beszélgetés után az utolsó nap előtti éjjelen megvallottam a lelkésznek: úgy érzem, Isten döntés elé állít. Attól félttem, ha bármit is mondok, megint nem változik semmi, mint ahogy korábban sem változott, és megint ugyanaz a kiábrándultság lenne bennem, mert nem tudok igazán Istenhez tartozni. A lelkész biztatott, hogy vigyem Isten elé a félelmeim, és bátran tegyem le az életem.

Másnap a „morzsaszedegetésen” nem akartam megszólalni, mégis tudtam, hogy erre van szükségem. Félelmemet letéve felálltam mintegy száz ember előtt, és bizonyosságot tettem róla, hogy Isten megszólított. Nem szégyelltem szólni arról, mi van a lelkemben, és Isten megáldotta felé való közeledésemet. Viszont tudtam, hogy még erőtlenség vagyok, ezért a közösség imádságát kértem. Az istentiszteleten értem is imádkoztak, én pedig le tudtam tenni az életemet Isten előtt és hittel befogadtam Jézust az életembe. Az úrvacsorában igazán tapasztaltam a bűnbocsánat örömét,

amikor valósággal megkönnyebbült a lelkem a bűnök súlya alól! Öröm töltött el, hogy végre át tudtam adni Jézusnak a szívem, életem!

A hívó élet azonban harc, sosem szabad abbahagyni a küzdelmet! A sátán mindig résen áll, és a nagy lelki tapasztalások, küzdelmek után különösen is kész, hogy támadjon. Másnap a vasárnapi istentiszteleten, nemcsak a megtérésemmel kapcsolatosan fogtak el iszonyatos kétségek, de még az is megtörtént velem, ami sem előtte, sem utána: Isten létében is kételkedtem! Isten fegyverzetét felöltözve (Ef 6,10–18) azonban ellenállhatunk a támadásnak, és megerősödhetünk az Úr hatalmas erejében!

Sajnos a küzdelemben néha elbukom, és voltak hosszabb időszakok is, amikor alig növekedtem lelkileg, mert elhanyagoltam Isten igéjét. Ugyanakkor Isten gazdagon megáldja a benne való bizalmat: lelki növekedést adott, és sokszor megerősített olyan nagy nehézségekben is, mint például amikor Édesapám meghalt.

Isten áldását tapasztalom Tőle kapott Feleségemben is. Együtt keressük az Úr vezetését; növekedhetünk lélekben, biztatjuk, erősítjük egymást a mindennapok küzdelmeiben; harcolunk nagy lelki csatákban; biztonyságot teszünk Istennek arról a szeretetéről, amit mi is napról napra átélünk.

Bálint Gergely Illés

TALÁLKOZÁSOM JÉZUSSAL

„*Elég neked az én kegyelmem...*” (2Kor 12,9)

Már régóta készülök arra, hogy ne csak elmondjam, hanem papírra is vessem Isten iránt való örök hálám és örömöm hűségese szeretetéért, amiről olyan sokáig nem is tudtam, és irgalmáért, amit nem vont meg tőlem, pedig megérdemeltem volna.

Nem nevelkedtem vallásosan. Tizenhat éves voltam, amikor meghalt édesapám. Attól kezdve sokat foglalkoztatott az élet és halál gondolata. Ennyi lenne az élet? Eszünk, iszunk, tevékenykedünk és meghalunk? Ha valaki nem hagy maradandót az utókor számára, miért él egyáltalán?

Sokáig kerestem a boldogságot, valakit, akiben megbízhatok, akire rábízhatom magam, aki segít, megért és feltétel nélkül szeret. Akkor még nem tudtam, hogy ezt a vágyunkat, sóvárgásunkat egyedül Isten tudja kielégíteni. Így hát mindig bálványokat imádtam helyette, először édesanyámat, utána férjemet, majd gyerekeimet. Nagyon erős volt az „én-bálvány” is, a saját vélt jóságom!

Férjemmel sokat beszélgettünk arról, mi életünk célja? Hasonlóak voltak vágyaink: gyerek, lakás, autó, elégséges fizetés, nyaralás, egy kis szórakozás. Milyen földhözragadt, mulandó célok!

Egy alkalommal Billy Graham egy könyve került a kezembe, amely nagyon magával ragadott. Istenről szólt! Elkezdtem a Bibliát is olvasni. Ez azonban óriási konfliktushelyzetet okozott a férjemmel. Válaszút elé állított: vagy leteszem a Bibliát, vagy lehet, hogy elválunk. A válástól gyerekkorom óta irtózom, hiszen szüleim is elváltak, és úgy gondoltam, hogy ez Isten előtt is utálatos lenne. Így aztán hosszú belső tusakodás után a Bibliát tettem le. Házasságunk mégsem lett boldog, beszélgetéseink üresek voltak, közös dolgaink megoldatlanok maradtak. Közös életünk romokban hevert...

Kétségbeesésben új bálványt kerestem. Megismerkedtem egy férfivel, s bár próbáltam küzdeni érzéseim ellen, tehetetlen voltam: az újabb bál-

vány „megszületett”. Elhittem magammal, hogy gyermekeimnek is jobb a válás, mint elviselni megromlott kapcsolatunkat. Elegem van a tűrésből, eddig futotta az erőmből, ezen túl azt teszek, amit akarok – gondoltam. Elváltunk. Új, tisztázatlan kapcsolatomban idegen szellemi áramlatokba, okkult dolgokba keveredtem. Kézrátételes gyógyítás, jóslás, ingázás, dianetika, keleti misztika – csupa ördögi dolog! Azt gondoltam, nyitott vagyok mindenre, majd kiszűröm mindebből, ami nekem kell. Nem így történt. Helyette jött a lelkiismeret-furdalás, a kényszerképzetek, öngyilkossági gondolatok.

Végső kétségbeesésben újra olvasni kezdtem a Bibliát. A lelki tükörből, amit Isten felém tartott, egy szörnyeteg nézett vissza rám: jónak hitt magam. Úgy éreztem, egy pillanatig sincs jogom tovább élni! És ekkor az én csodálatos, örök hűséggel szerető Krisztusom – aki értem is kereszt-halált szenvedett, feltámadt és él – lehajolt hozzám, és kiemelt a mocsárból.

A Szentlélek ajándékaként csodálatos világ tárult ki a szemeim előtt. Új látást és hallást kaptam. Isten igéje friss patakként csordult rám. Amire régóta vágyódtam: hazataláltam!

B.G.G.

ELKÖTELEZŐDÉSEM JÉZUS MELLETT

Ha össze kell foglalnom, hogyan döntöttem Jézus követése mellett, ezeket mondhatom: a Bibliával, Isten ígéjével és az Ő Szentlelkével való találkozásra, mások személyes hitvallására volt szükségem. Annak belátására, hogy Isten nélkül szeretetlen vagyok Hozzá és másokhoz, azaz bűnös; és ha nem Jézust követem, életem értelmetlen. Imádságban elmondott bűnbánatra és egész életre szóló elköteleződés megvallására, bocsánatának elfogadására, hogy Jézus követője legyek, amely ígérete szerint örök életet jelent.

Isten ígéjét és a gyülekezeti közösséget már kisgyermekkoromtól megismerhettem. Pár hónaposan megkereszteltek Jézus Krisztus nevében, szüleim gyülekezeti közösségekbe vittek, otthon is imádkoztak két testvéremmel és velem. Konfirmációi felkészítőre jártam, tizenhárom évesen részesültem evangélikus konfirmációban. Ezután szelíden egyházi gimnáziumba tereltek. Ebből a környezetből következett, hogy hittem Isten létét, és középiskolásként jónak tartottam a Jézusról szóló tanítást is. Magatartásommal nem sok vizet zavartam, viszonylag jó eredményeim voltak, ezt azonban már nem mindig becsületes úton értem el.

Egyetemi tanulmányaim elejétől már magamtól is igényeltem, hogy gyülekezetbe járjak. Belelendültem a Biblia olvasásába, egyszer elejétől végéig másfél év alatt végigolvastam. Gimnáziumi énektanárom hívására úgy döntöttem, kipróbálom zenei tanulmányaim folytatásaképp a kántorképzőt. Az első nyári tábor egyébként szép és vidám napjai közben találok először komolyan saját bűnösségemmel, hogy nem vagyok olyan jó, mint amilyennek gondolom magam, amikor megbántottam valakit. Itt két hétig együtt élt majdnem ötven ember, tehát megismerhettük egymást közelről, kiderülhettek jó és rossz tulajdonságaink. Eközben naponta mindenféle módon találkoztunk Isten ígéjével az áhítatoktól kezdve az énektanulásig. Végül imádságban bocsánatot kértem Istentől és nagy nehezen két érintett táborig hallgatótársamtól is. Így folytatódhatott

számomra békeességben tovább a táborig élet.

A következő években elkezdtem segédkántorként szolgálni gyülekezetemben. Különböző egyházi rendezvényekre járva találkoztam olyan hívőkkel, akiken kifejezetten látszott, hogy örülnek hitüknek és annak, hogy Jézusnak és embertársaiknak szolgálhatnak. Kapcsolatba kerültem egy kis közösséggel is, amelynek tagjai a keresztyén felekezetek megosztottsága és a bűnben élő gyülekezeti tagok miatt nem tartották keresztyéneknek előző közösségüket, és azzal hívtak magukhoz, hogy mivel Istennel való kapcsolatam fontosabb minden más emberi kapcsolatnál, hagyjam el gyülekezetem, ha nem találok igazi hívőket benne! Nem csatlakoztam, hanem elkezdtem szervezni egy kis bibliaóra-sorozatot gyülekezetemben fiataloknak, ahol egyik barátom révén elolvastam néhány evangelizációs könyvet. Ezeket a kérdéseket feszegették: Ki keresztyén? Mit jelent a keresztyén hit? Miben különbözik más vallásoktól? Vajon aki aktív gyülekezeti életet él, már keresztyénnek nevezhető? Arról szóltak, hogy a hit az Istennel való személyes találkozás útján jön létre. Mindenki vétkezett Isten előtt, de Jézus Krisztus kétezer évvel ezelőtti kereszthaláláért és feltámadásáért Ő megbocsát nekünk. Felsoroltak olyan eseteket, amikor emberek elfogadták egész életük Urának és Megváltójának Jézus Krisztust, bűnbocsánatot, belső békét nyertek, és élővé vált hitük, elkezdett megjobbulni életük.

Ezek után kezdett bennem tudatosulni, hogy a Biblián keresztül hány alkalommal találkoztam már Istennel, és hinnem kell azt, ami ott le van írva. Foglalkoztatott Jézusnak ez a mondata: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponta a keresztyét, és kövessen engem.”* (Lk 9,23) Úgy értelmeztem ezt, hogy újabb szolgálatot kell vállalom: az egyik gyülekezeti tag biztatására idős emberek látogatásába kapcsolódtam be.

Utolsó egyetemi tanévemben, 2000-től kezdtem járni egy ott működő felekezetközi bibliakörbe, ahol többek között az tűnt fel, hogy diáktársaim felszabadultan, természetességgel vallják Jézust a maguk és a világ egyetlen Megváltójának. Ebben az időben szólt gyülekezetemben egy prédikáció Jézus következő szavairól Lk 14,26 alapján: *„Ha valaki hozzám jön, de*

nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom.” Mt 10,37-ben ez így van megfogalmazva: *„Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám.”* A lelkész arról is beszélt, hogy aki keresztyén akar lenni, annak jól meg kell gondolnia ezt. Az egyetemi bibliakörben bár először hívőnek mondtam magam, mégis felmerült bennem a kérdés: Komolyan gondolom-e, hogy Jézus tanítványa vagyok?

Ezek készítettek arra, hogy Jézus Krisztus mint a világ egyetlen Megváltója mellett döntsek. Isten azt adta elém, hogy ha nem követem Őt, akkor valamilyen szörnyű megsemmisülésben lesz részem, értelmetlen addigi és további életem. Ha bármit is jobban szeretek nála, akkor elveszett vagyok. Magányomban elmondtam neki egy imádságban, hogy Őt szeretem a legjobban, még saját életemnél is jobban. De a következő napokban még újabb félelem támadt bennem, hogy vajon mit tudnék mondani egy hitetlen ember esetleg gúnyos kérdésére Istenről, ha meglát engem Krisztushívő társaim közösségében. Teljesen megalázottnak éreztem magam saját erőmben is, mert bár akartam, de így nem tudtam volna szolgálni közöttük. Ám ekkor csodálatos dolog történt. 2000. november 14-én a budapesti 7-es buszon utaztam magamba roskadva. Azon kezdtem gondolkodni, hogy Péter apostolt Jézus feltámadása után újra az ő követésére biztatta, bár Péter visszament régi foglalkozásához, a halászhálóhoz. Jézus MÉGIS magához fogadta őt, annak ellenére, hogy háromszor megtagadta Mesterét. Ekkor hirtelen megértettem, hogy engem is elfogadott az Úristen úgy, ahogy voltam, olyan tehetetlenül, ahogy ott a buszon ültem. Hiszem, tudom, hogy ott a Szentlélekkel találkoztam, Aki megmutatta, hogy Isten megbékélt velem, megbocsátotta minden bűnömet. Csodálatos békesség töltötte be a szívemet, éreztem, hogy valakik örülnek nekem, a hazatérő „tékozló fiúnak”.

Azóta tudom békességgel vallani Jézust Megváltómnak és Uramnak mások előtt is. Isten megmutatta, hogy jó cselekedetek, egyházi szolgálatok, vallásos élet nem ad igazi, Vele való békességet, hanem ezt egyedül az Ő

kegyelméből kaphatom, ha elfogadom belé vetett hittel, bizalommal. Úgy szeret engem, ahogy vagyok, de nem akarja, hogy úgy is maradjak. Nem akarja, hogy magamat jobbnak tartsam másoknál, hanem azt, hogy csak őt tartsam jónak, aki Szentlelke által bennem is él. Ne magamat, hanem őt dicsérjem és szolgáljam az ő vezetését és szeretetének erejét kérve. Örömet ad a szolgálatban. Támogat a becsületes munkavégzésben. Formál azzal, hogy megaláz, mikor saját fejem után menve eltávolodom tőle, s másokat is megbántok, de újra és újra bocsánatot ad Jézusban. Elvezet különféle szükségekben szenvedőkhöz, mert Jézus ezekkel az emberekkel van. Áldott legyen az Ő neve!

Biczó Dénes

MAJDNEM RÁVESZEL, HOGY KERESZTYÉNNÉ LEGYEK...

Nevem Borbás Zoltán, Nyíregyházán élek. Bibliai értelemben hitetlen családban nőttem fel, mindenki élte a maga életét, így teltek a napok, hónapok, évek.

Gyerekkoromban két esemény volt, ami Isten létezésére irányította a figyelmemet. Az egyik úgy öt éves koromban lehetett, amikor nagymamám imádkozni tanított, a másik pedig kb. nyolc évvel később történt, amikor azt a tanácsot adta, hogy ha életem során mindenki elhagyna, akiben bíztam, Istenhez akkor is fordulhatok. Ezek az események akkor nem sokat jelentettek, de az emlékezetemben megmaradtak, és évekkel később, a szükséges pillanatban elém jöttek. Erre alapozva szeretném biztatni azokat a szülőket, nagyszülőket, akik úgy látják, hiába fáradoznak a gyerekek Jézushoz vezetésén, hogy munkájuk mégsem hiábavaló. Az én példám is bizonyítja, van értelme, legfeljebb a gyümölcs csak jóval később érik be.

Az általános iskola befejezését követően 1981-ben Budapestre kerültem tanulni, majd dolgozni. A kollégiumban többször beszélgettem egy olyan „furesca” kollégistatársammal, aki bibliaórákra járt, megálltam utcai evangelizációknál, nyáron, a Balaton melletti szakmai gyakorlat alatt elmentem a *Jézus élete* című film vetítésére és az azt követő beszélgetésre. Utólag úgy látom, hogy Isten is keresett engem, és én is kerestem Őt.

1989-ben Győrbe kerültem, ahol az egyik évfolyamtársam hívott el az általa vezetett MEKDSZ-összejövetelre, majd Biatorbágyra és gyülekezetbe. Új világ tárult ki előttem, néhány család életét közelebbről is megismerve olyan szeretetet tapasztaltam, amely sem a mi családkunkban, sem pedig az általam eddig ismert családokban nem volt jellemző. Mint a szivacs a vizet, úgy szívtam magamba az új ismereteket. Szinte minden hétre jutott egy új felismerés: „Jé, ez is meg van írva a Bibliában!” Kezdetben a sok új

ismeret mellett ez az érthetetlen szeretet volt számomra vonzó.

Istentiszteleteken, biblia-, ifjúsági órákon és csendesnapokon sokat hallottam Jézus Krisztusról és a bűnről, de ezek lényegét akkor még nem értettem. Jóval később egy, a karácsonyi történetről szóló igehirdetésben hangzott el az, hogy ahogyan a napkeleti bölcsek az ajándékaikat letették Jézus lába elé, és mentek tovább az útjukon terheiktől megszabadulva, úgy mi is letehetjük terheinket, bűneinket Jézus lába elé. Mint ahogyan a vakon született ember a Jézussal való találkozás után „elkezdett látni”, úgy láttam meg én is az igehirdetés alatt a saját bűneimet, és tettem le azokat imádságban Jézus lába elé.

Azóta többen többször kérdeztek tőlem olyan dolgokat, amire nem tudtam a választ, mások pedig arra kértek, győzzem meg őket arról, hogy Isten létezik. Ilyenkor a következőt szoktam válaszolni:

Én nem tudok és nem is akarok másokat meggyőzni. Azt tudom „csak” elmondani, hogy vak voltam, és most látok. Jézus nélkül az életemnek sem volt értelme, viszont a vele való találkozást követően teljesen megváltozott. Más lett az életem célja, irányítója, Ura. Átrendeződött a gondolkodásom, időbeosztásom. Ahogy Zákeus élete megváltozott, miután találkozott Jézussal, úgy az Én életem is; és ahogyan a szerecsen komornyik ment tovább az ő útján örömmel, miután Fülöp Jézushoz vezette, úgy én is ilyen örömmel megyek tovább immár nem a széles, hanem a keskeny úton.

Az előbb úgy fogalmaztam: azt tudom csak elmondani. Helyesbíték: ezt csak én és azok tudják elmondani, akik már átélték. Nem szívesen szerepelek. Amiért mégis elfogadtam ezt a felkérést, az éppen az, hogy bizonyosságot tenni, ezeket elmondani más nem tudja, csak az, aki már átélte. Szeretnék biztatni mindenkit: ha lehetőségünk adódik, tegyünk bizonyosságot, ne szégyelljük az Úr Jézust! Valaki egyszer úgy fogalmazott, hogy ha a világ nem szégyelli magát a sok bűn, káromkodás, lopás, csalás, korrupció, ital, kábítószer stb. miatt, mi miért szégyelljük a tisztát, Krisztust?

Később, ahogy a Bibliát fokozatosan megismertem, egyre több kedves igém lett. Azt olvassuk:

- Sámuelről, hogy semmit az Úr igéiből a földre esni nem hagyott.
  - Dánielről, hogy eltökélte az ő szívében, nem fertőzteti meg magát.
  - Jósiásról, hogy az Úr útjáról nem tért le sem jobbra, sem balra.
  - Fülöpről, hogy az igének erről a helyéről (egy Ézsaiás-idézetből) kiindulva hirdette Jézust.
  - Nehémiásról, hogy sem ő, sem a legényei a nép fölött nem zsarnokoskodtak, a helytartónak járó kenyeret nem ették meg, de imádkozott Nehémiás az Ő Istenéhez, és a néppel együtt erős szövetséget kötött az Úrral.
  - Józsuéről pedig azt, hogy ő és az ő házanépe az Úrnak szolgáltak.
- Szeretném, ha az én életemre is igazak lennének a fenti igék!

Természetesen én sem vagyok tökéletes. Jelen bizonyágtétel terjedelme nem teszi lehetővé, hogy kitérjek arra, hány ígét hagytam a földre esni, hányszor tértem le a keskeny útról jobbra vagy balra, álltam meg vagy fordultam vissza azon, hányszor sántikáltam kétfelé, milyen nehézségek, kísértések és bukások értek, és ennek ellenére hányszor nyúlt utánam, milyen módon segített fel, védett meg vagy vezetett az Úr.

Miután Budapestről hazaköltöztem, gyülekezetet keresve több helyen megfordultam, azonban azt a szeretetet és testvéri közösséget, amiről az előbb írtam, sehol nem tapasztaltam. Ezt ismerőseimnek megemlítve javasolták, hogy menjek el Nyírszőlőre, ami ugyan Nyíregyházától jó pár kilométerre található, de van ott egy evangéliumi lelkész, hallgassam meg őt is. Elmentem, meghallgattam, „ottragadtam”.

2006-ban, a hatévenként esedékes általános tisztújításkor a gyülekezet felügyelővé (világi vezetőjévé) választott. Amikor a jelölési szakaszban megkérdezték, elvállalnám-e ezt a szolgálatot, visszakérdeztem: Pontosan mi is lenne a feladatom? A gyülekezetépítés. Hangzott a válasz.

A beiktatáson Jel 3,20 alapján azt mondtam: Amennyire rajtam áll, szeretném, ha a Nyírszőlői Evangélikus Gyülekezet olyan, az Apostolok cselekedeteiről szóló könyvben leírt, élő gyülekezet lenne, ahol a középpontban az Úr Jézus van; és ha azt nem én, nem a lelkész, nem a presbitérium,

hanem Ő vezetné, építené! Ami pedig rajtunk áll, ami a mi feladatunk, azt tegyük meg! Jó lenne, ha minél többen döntenének mellette, hívnák be Őt az életükbe, árasztanák a Krisztus jó illatát, hogyha valaki bejön a gyülekezetbe, akkor ugyanazt a Jézustól jövő szeretetet tapasztalná, mint én, amikor először bekerültem egy élő gyülekezetbe.

Szeretném, ha az ügyeket a presbitérium nem a kezébe venné, hanem Isten kezébe tenné!

Szeretném, ha a presbitérium salamoni lelkülettel vezetné a gyülekezetet, azaz bátran elmondaná: Én, Uram, nem értek ehhez, alkalmatlan vagyok arra, hogy a Te népedet igazgassam, szeretnénk mindent a Te kezébe tenni, ehhez a feladathoz Tőled bölcsességet kérni!

Szeretném, ha a gyülekezet vezetése lelkiileg folyamatosan „jól lenne”, mert a vezetők lelkiállapota kihat az egész gyülekezetre, mint ahogyan Dávid bukása vagy Ákán bűne miatt nem csak ő, hanem Isten népe is szenvedett, és a nép életére kihatott az is, hogy éppen az Istentől elfordult Manassé vagy az Úr útján járó Jósiás, illetve Jósafát uralkodott.

Szeretném, ha a gyülekezet szüntelenül imádkozna a vezetőiért, mert ha Isten ügye előremozdul, ott a Sátán is aktív munkába kezd, amit a „saját bőrömmön” tapasztalok, mert soha annyi próba, kísértés, támadás nem ért, mint amióta ezt a feladatot elvállaltam!

Gyülekezetünkben sok lelki alkalom és szolgálati lehetőség van. Az istentiszteleteken a gyülekezeti tagok is részt vesznek a liturgiában, annak keretében a gyülekezet előtt rendszeresen bizonyágot tesznek arról, hogyan élték meg az elmúlt hetet, hogyan vezette őket Isten, milyen igéket olvastak, és az mit jelentett az ő mindennapi életükben.

– Elindult Görögországon egy külterületi misszió.

– Szeptemberben kezdődött az EKE (Evangélikusok Közössége az Evangéliumért) Bibliaiskolája, ahová a gyülekezetből ebben az évben 27-en iratkoztak be.

– A fiatalok lelkesen szerkesztik és terjesztik az „Érted?!” című újságot; megalakították az EKG (Egyedül Krisztus Gazdagít) zenekart, amely

gyülekezeti alkalmainkon az asszonykörrel együtt rendszeresen szolgál.

Végezetül, akik személyesen találkoztak az Úr Jézussal, azoknak a megtéréssel kapcsolatban nem sok újat mondtam, akik azonban még nem ismerik Őt, azoknak azt kívánom, amit Pál mondott Agrippa királynak és Fesztusz római helytartónak: „*Agrippa pedig monda Pálnak: Majdnem ráveszel engem, hogy keresztvénné legyek. Pál pedig monda: Kívánám Istentől, hogy ne csak majdnem, hanem nagyon is, ne csak te, hanem mindazok is, akik ma engem hallgatnak, lennétek olyanok, aminő én is vagyok, e bilincsektől megválva.*” (ApCsel 26,28–29)

Jézus a Te ajtód előtt is ott áll és kopogtat. Hívd be Őt az életedbe!

Borbás Zoltán

KÉTSZER TIZENHÉT ÉVEM

É letem első 17 évében azt hittem, minden rendben... Lassan eltelt a következő 17 év is, s ma már tudom, hogy valóban minden rendben lehet az életemben. Látszólag egyszerű ez a bevezető, de mégis óriási a különbség életem első és második 17 esztendeje között.

Miért – e kettősség?

Nézzük életem első felét: 1973-ban egy evangélikus család legidősebb gyermekeként születtem, és a kezdetektől hűséges tagja voltam a cinkotai, majd a Deák téri evangélikus gyülekezet alkalmainak. Hétről hétre részt vettem a különféle gyermekbibliakörös alkalmakon, később a tizenéves ifjúság tagja, majd egyik vezetője lettem.

Azt hittem, ezzel minden rendben.

Azt hittem, hogy amit megtanultam, az bennem él.

Nem így volt, s erre váratlanul vezetett rá az Isten.

A kilencvenes évek elején nagy újdonságnak számítottak a könnyűzenei istentiszteletek, így én is örömmel mentem el, amikor meghívást kaptam egy ilyen alkalomra. Ahogy beléptem az épületbe, odajött hozzám egy számomra ismeretlen külföldi ember, és tört magyarsággal ezt kérdezte: „*Hiszed-e, hogy örök életed van?*”

Hiszem! – kiáltottam volna fel, de nem tudtam megszólalni. Pedig szólni akartam! „*Persze, hogy hiszem, ezt tanulom évek, évtizedek óta, ezt mondom a beszélgetésekben! Nincs az életemben semmi látható bűn, sokkal tisztességesebben élek kortársaimnál! Semmi pia, cigi, diszkó, semmi, semmi...*” Mindezt kiáltani akartam, de megszólalni mégsem tudtam. Csak álltam némán, s néztem ezt az embert.

Az első percekben még magam sem tudtam a hirtelen jött csendességemnek az okát. Hazafelé, a kocsiban ülve megértettem mindent. Rádöbbenem, hogy élettelen a hitem, sok-sok bibliai ismeret csupán, személyes istenkapcsolat nélkül.

Isten azonban nem hagyott ebben az állapotban, de a gyógyítást nem öleléssel kezdte, hanem azzal, hogy megmutatta életem igazi mélységeit. Megláthattam, mennyire mély a szakadék Isten és az ember előtt.

Életem legnehezebb két hete jött ezután. Kinyílt a szemem, megláttam bűnös önmagam, de e sötét tónuson át még nem ragyogott fel a golgotai kereszt fénye. Láttam magam úgy, ahogy talán csak Isten lát: álarcok nélkül, magamon hordozva ifjúságom vétkeit.

Nagyon nehéz idő volt, a szemem megnyílt, de leginkább csak a Sátán vádló, bűneimet egymás után felhozó hangját hallottam. Ekkor mentem el egy Deák téri lelkészhez, aki kicsi korom óta jól ismert. Elmondtam mindazt, amin átmentem, amit érzek, s amilyen kísértésekkel küzdök. A lelkész megértette ezeket a dolgokat, s elmondta, hogy mindez jól van így, de tovább kell lépni, s el kell jutni a Golgotáig és az úrvacsoráig. Igen, bűnös emberek vagyunk, gyakran nyomorultul érezzük magunk, de Jézus éppen az ilyen emberekért halt meg! Rávilágított arra, hogy a bűnbocsánat számomra is valósággá válhat az úrvacsorában.

Soha nem felejtem el, amikor először vettem ezzel a tudattal úrvacsorát. Egészen más volt minden: Csodás ambivalencia, a bűnök miatti szégyen és a bűnbocsánat áldott öröme.

Megkezdődött a következő 17 esztendő, s olyan folytatás jött, amire soha nem gondoltam: Lelkészévé tett az Isten. Lelkészzé, aki ma sem élhet másként, mint 17 évvel ezelőtt: Kegyelemből és bűnbocsánatból.

Lelkészzé tett az Úr, aki ezt hirdeti a világban: **Van menekülés és van megoldás az ember életének gondjaira: Jézus Krisztus!**

...ma csak egyedül az Úr tudja: lesz-e újabb 17 évem. Ha kapok időt, akkor ezen az úton szeretnék továbbmenni, egészen az Isten országáig!

Deák László

„MINDEN ELSŐSZÜLÖTT FIÚ AZ ÚRNAK SZENTELETTESSÉK”

ÖNÉLETRAJZI VALLOMÁS 2007 ŐSZÉN

Édesapám korabeli leveléből tudom, hogy 1955 tavaszán, közvetlenül a születésem előtt a szüleim nagyon sokat imádkoztak értem, s igen komolyan vették, hogy „*minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltesse*”. Ugyanez a levél tudósít arról, hogy születésem után (a budapesti Bethesda kórházban láttam meg a napvilágot Dr. Mézes Zsigmond asszisztálása mellett) a sokat vitatott Szimonidesz Lajos tábori püspök váratlan kedveséggel felajánlotta apámnak, hogy püspöki kocsiján hazaszállít bennünket Budapestről otthonunkba, a vasútállomástól nyolc kilométerre fekvő Veszprém megyei Csöglére. Így is történt, s Szimonidesz a búcsúzása előtt megáldott engem. Volt, aki ezt a gesztust a „liberális teológiának a pietizmus feletti győzelmeként” értékelte. Apám – mint írta – inkább a szeretet győzelmét látta ebben a megnyilvánulásban.

A keresztség szentségében Édesapám részesített a csöglei istentiszteleten a Szentháromság ünnepe utáni 6. vasárnapon. Hanna húgom 1957-ben, Tamás öcsém 1959-ben született. Családi életünket ekkoriban az anyagi szegénység és a hit gazdagsága jellemezte. Édesapám számára a gyülekezet volt az első, a család a második. Ekkoriban szinte benne éltünk a Biblia világában: az egyes bibliai történeteket külföldről kapott képek segítségével (amit mi gyerekek „szent képeknek” neveztünk) nagyon hamar elsajátítottuk.

1964 és 1968 között Édesapám a miskolci evangélikus gyülekezet lelkipásztora volt. A Miskolcon töltött négy esztendő a serdülőkoromra esett, s ez életem talán legszebb időszaka volt. 1967-ben hatodik osztályos tanulóként konfirmáltam. Később úgy ítélt meg, hogy ez túl korán történt. Ám évfolyamunk volt az utolsó, akiket Édesapám lelkeszi pályafutása alatt konfirmációra felkészített.

1968. november 5-én költöztünk Budapestre. Édesapám a Teológiai Akadémia egyháztörténész professzora lett, főleg Káldy Zoltán püspök támogatásának köszönhetően, aki minden valószínűséggel egyrészt erősíteni kívánta a „hívó” jelenlétet a Teológián, másrészt viszont saját egyházpolitikai vonalát is tágítani és konszolidálni akarta azáltal, hogy egyes, hozzá hasonló, pietista háttérből jövő, s hosszú időn át politikai okok miatt mellőzött, háttérbe szorított lelkészeket „kiemelt”, és Budapestre „felhozott”. Apámtól természetesen egyházpolitikai lojalitást várt cserébe. Magyarországon ebben az időszakban sokan gondolkodtak-fogalmaztak így: „még mindig jobb, ha én vagyok itt és nem valaki más”.

Szellemi és lelki fejlődésemre döntő hatással volt, hogy tizenhat éves koromban kijutottam Angliába, ahol egy Hothorpe Hall nevű település evangélikus közösségében önkéntes segítő lehettem. Nyelvtanulás céljából mentem ki, de az ottani – főleg az amerikai fiatal hittestvérek körében kezdtem először komolyan tanulmányozni az Újszövetséget. Az angliai magyar evangélikus lelkész a magyar nyelvű teológiai kiadványok között kezembe adta Vajta Vilmos *Krisztus követése* című teológiai tanulmányát, amit ezen a nyáron el is olvastam. Az írás fergeteges hatást gyakorolt rám.

Bár családomban elhangzott a biztatás: „Ha a teológiára mész, ott »császár« lehetsz”! Két alapos okom volt, amikor a családi biztatást elhárítottam magamtól. Úgy éreztem, a hitem még nem eléggé erős, másrészt taszított az egyházi élet visszássága, amit elég közelről láthattam. Ekkoriban Adyval vallottam: „Hiszek hitetlenül Istenben.”

Így az ELTE Bölcsészettudományi Karának angol-könyvtár szakán kezdtem meg tanulmányaimat. 1974 nyarán a következő sorokat jegyeztem fel a naplómbe: „Titkos, még magam előtt sem bevallott szándékom, hogy az én valódi hivatásom sokkal inkább a lelkészi pálya, mint valami bölcsészdiploma megszerzése.”

1974 őszén elsőéves bölcsészként a Gáncs Péter által vezetett budavári ifjúságnak lettem a tagja. Személyiségem emberi szempontból itt sokat fejlődött: mások előtt megnyíltam, népszerű voltam. Az istenkeresés útján azonban nem jutottam tovább.

Inkább radikalizálódtam: bölcsészként emberileg és eszmeileg is vonzódtam a szabadelvű, liberális keresztyénséghez, személyes kapcsolatok révén az unitarizmussal kezdtem foglalkozni. Egyetemi éveim alatt az ifjúsági-gyülekezeti-egyházi kötődéseim lazábbak lettek. A világba indultam el humanizmust és toleranciát hirdetve – ahogy ekkor fogalmaztam – „protestáns keresztyén szabadgondolkodóként”.

A „fordulat” 1979 őszén kezdődött az életemben. Ekkor összebarátkoztam az egyetemen egy évvel felettem járó fiatalemberrel, akiről korábban igen sok jót hallottam. Ő egy bölcsészekből és zeneakadémistákból álló körbe hívott, ahol a Bibliáról beszélgettek.

A beszélgetéseket egy értelmes és hitelesnek tűnő lelkésznő vezette, aki első találkozásunkkor elmondta, hogy Édesapám tanította az Evangélikus Teológián. Amikor megkérdeztem, hogy most hol szolgál, ezt felelte: „adventista vagyok”. A barátommal és feleségével való szellemi kapcsolatot nagyra értékeltem (ebben az időben tőle kaptam meg kéziratban a gondolkodásomra nagy hatást gyakorolt Hamvas Béla írásait is), ezért „tartózkodó érdeklődéssel” kéthetente eljártam ezekre az alkalmakra. De azért is, mert hamarosan rá kellett jönnöm arra, hogy a Bibliát mennyire nem ismerem. A lelkésznő szabadságomat tisztelve a teljes Bibliát nyitotta ki számomra, anélkül, hogy (át)térítési szándékot tapasztaltam volna részéről. Valóban úgy éreztem, hogy értelmem kitérül: a számomra eladdig kopott vagy halott szavakat, mint *teremtés, megváltás, üdvösség*, megérintette az élet lehelete. Megértettem, mi az *üdvörténet*. Összefüggések megvilágosodnak, és sok minden a helyére került. Egzisztenciálisan is így volt. Huszonöt évesen komolyan foglalkoztatott a gondolat, hogy nyugatra menjek, s ott világiaként teológiát tanuljak, ám közben a szegedi egyetemről meghívást kaptam, s ezt jelnek tekintettem: idehaza van a helyem.

1982 őszétől egyre inkább azt tapasztaltam, hogy barátom immár nemcsak „tartózkodó érdeklődéssel” látogatja az adventista lelkésznő által tartott bibliaórai alkalmakat, hanem egyre inkább magáévá tesz olyan tanításokat is (pl. a Jelenések könyve értelmezése), amelyek számomra teljesen elfogadhatatlanok voltak.

A barátom végül a családjával a lelkésznő közösségéhez csatlakozott, s ezen a ponton barátságunk tragikusan megszakadt. 1983 nyarától mintegy fél éven át számos teológiai tartalmú levélben próbáltam őket visszatartani, de ez nem sikerült. Magamnak is meg kellett tudatosan fogalmaznom, miben nem értek velük egyet. E teológiai küzdelemben sokat fejlődtem és formálódtam, ám küzdelmeimben magányos voltam. Úgy véltem, egyházam és családom messzire került ezektől a kérdésektől, s ezért rájuk nem számíthatok. Viszont sokat jelentettek számomra ez időben a református Cseri Kálmán igehirdetései, amelyek tisztán biblikusak voltak, anélkül, hogy – legalábbis számomra – extravagáns tanokat is képviseltek volna. Egy ideig Bogárdi Szabó István református lelkészbarátom igehirdetéseit is rendszeresen hallgattam.

A baráti kötelék elszakadása után 1983 őszén jelentkeztem az Evangélikus Teológiai Akadémia levelező tagozatára. A hét közepén Szegeden tanítottam, a hét végén a teológiai előadásokat hallgattam. Tanulmányaim végzése közben otthon éreztem magam, s boldog voltam.

Egyházam „elveszett nemzedékéhez” tartozom, ugyanis a mai középnemzedék a kommunizmus idején nem részesült hittanoktatásban, s így könnyebben felszívódott a világban. Miközben a világ útvesztőin bolyongtam az istenkeresés útján, Isten sokszor nem a saját egyházam képviselőit használta fel, hogy csillapítsa az igazság és az ige iránti éhségemet.

Az ige felfedezése azonban hamarosan elvezetett az egyház szükségének igénléséig. Nem az egyházam keresett meg engem, hanem én kerestem meg az egyházamat. Részint azzal, hogy 1983–1986 között elvégeztem a teológia levelező tagozatát.

Ugyanakkor egyházi (re)integrálódásom nem ment zökkenőmentesen. Isten a tisztánlátás igényét, kritikai értelmet is adott nekem, s nem engedte, hogy szemet hunyjak az egyházi élet általam látott problémái felett. Kezembe adta Ordass Lajos önéletrajzi írásait, Luther munkáit, s megtanította nekem, hogy az igazi egyház szenvedő test, és Isten elrejtí az önmaga ellentétének látszatába.

Annak reményében, hogy egyházam megújulásának eszköze lehetek, még

a rendszerváltozás előtt, 1988 őszén csatlakoztam a Dóka Zoltán által vezetett „reform-csoport”-hoz”. Javaslatokat készítettem egy „független evangélikus folyóirat” alapítására. 1989 márciusában alapító tagja lettem az Ordass Lajos Baráti Körnek (OLBK), amely egy szervezetben próbálta meg összefogni a többféle kegyességi háttérből jövő „evangélikus ellenzékiiséget”. Kőszegen egyik aláírója voltam a *Kiáltó szó* című iratnak. Egyik szerkesztője lettem az OLBK lapjának, a *Keresztyén igazságnak*, a szerkesztőségéből 1992 elején azonban kiváltam.

1991 őszén az újonnan alakuló Magyarországi Luther Szövetség nem lelkészi alelnökének is megválasztottak, s hamarosan sorozatszerkesztőként újtára indítottam a *Magyar Luther Füzetek* és a *Magyar Luther Könyvek* sorozatokat, azzal a meggyőződéssel, hogy egyházunkban megújulásra, teológiai eszmélésre van szükség, s ezt leginkább a reformatori-lutheri gondolkodáshoz való visszatérés szolgálhatja.

A lelki megújuláshoz még inkább nélkülözhetetlen biblikus gondolkodást az általam szerkesztett *Hermeneutikai Füzetek* sorozattal és a Luther-kiadványokkal kívántam előmozdítani. Fontosnak véltem továbbá, hogy az egyházunkban csak névleg rehabilitált Vajta Vilmos teológiai örökségét megismerhesse egyházunk, magyar nyelvű írásainak válogatását én szerkesztettem.

Az egyház megújulásáért folytatott küzdelmemet azonban hosszú éveken át többnyire magányosan kellett folytatnom.

2002 elején azonban Szeverényi János esperessel együtt egy megújulási, „őrálló” mozgalom élére álltunk. Januárban egy sokakból verbuválódott plénum előtt felolvastam az *Egyházunk mai fogsága* című iratot, amelynek háttérén 2002 márciusában megalakult az Evangélikus Belmissziói Baráti Egyesület (EBBE), amely azóta is havonta tart töretlenül összejöveteleket. Jelenleg a Magyar Luther Szövetségnek és az EBBE-nek is a nem-lelkész elnöke vagyok. 2006 tavaszán pedig a Budai Egyházmegye felügyelőjének választottak meg.

A belmissziói munka elindítása egybeesett Túróczy Zoltán igehirdetéseinek sajtó alá rendezésével, ami egy fiatalokból és idősekből álló munkacsoport szervezésében indult.

Az ige felfedezése, Jézus Krisztus kereszthalálának Luther segítségével való megértése vezetett vissza az egyházhoz, az egyház felfedezése pedig a gyülekezetbe. Több évi – évtizedes –, egyszerre több fővárosi gyülekezetbe is járó, „fogyasztói” életforma után felismertem, hogy a közösségnek szolgálni is kell. A lakóhelyünkhöz legközelebb eső óbudai gyülekezetnek lettem a tagja, 1994 őszétől a presbitere. Bálint László esperes halála után, 1998 őszétől megszerveztem a Fiatal Felnőttek Bibliaóráját, amelyet három éven át vezettem.

2000 őszén családommal Budakeszire költöztünk, s azóta a budahegyvidéki gyülekezetnek vagyok a tagja, 2003 májusától presbiteri tisztséget is betöltök. A gyülekezet megbízásából 2002 őszétől diakónusként a Budakeszi szórvány munkáját fogom össze: itt is megszerveztem a Fiatal Felnőttek Körét, amely havonta jön össze a Szentírás tanulmányozása céljából. Alkalmilag istentiszteleti szolgálatot a közelmúltig rendszeresen el láttam.

Isten szép polgári pályát (1980-tól vagyok angol szakos egyetemisták irodalomtatója) és családot is ajándékozott nekem: 1985-ben Angliában ismertem meg magyar származású, de Belgiumban nevelkedett feleséget. Két fiúgyereket kaptunk ajándékba: a nagyobbik egyetemista, a kisebbik középiskolás.

Voltak persze életemben komoly megpróbáltatások is, de Lutherral együtt vallom: „Non moriar sed vivo et narrabo opera domini.” („Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr csodálatos dolgait!”) Akárhogy is alakul a jövő, jó tudni, hogy életem – minden döntésével és drámai fordulataival – Isten kezében van. Talán mégsem volt véletlen, hogy születésem után Édesapámék oly gyakran imádkoztak azért, hogy „*minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék*”.

Budakeszi, 2007. november 15.

Fabiny Tibor (ifj.)

AHOGY ISTEN ELGÁNC SOLJA A HAZUGSÁG MESTERÉT

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem.” (Zsolt 23,4)

Számomra nagyon kedves ez az ige, mert amikor eljött életemnek az a szakasza, amikor lelkileg teljesen megtörtem bűneim súlya alatt, és elértem a nulla ponthoz, akkor kaptam ezt vigasztalásul. Azóta is sokszor erőt ad, mert bármilyen nehézség is jön, tudom, nem kell félnem, mert Ő velem van.

Személyiségemből fakadóan betegesen féltem a konfliktushelyzetektől, és állandóan meg akartam felelni mindenkinek. Ez alapjában véve nem is hangzik annyira szörnyűnek, hiszen ki szeret vitatkozni, konfliktusokba kerülni! Az én esetemben azonban ez egész lavinát indított el, ami odáig juttatott, hogy kettős életet éltem. Az ok abból ered, hogy evangélikus – és ami ennél fontosabb –, hívő családból származom. Sokáig ezt átokként éltem meg. Persze szerettem a családomat, de titkon nem szerettem azt, *amilyenek*. A kamaszkor nekem is a lázadás időszaka volt. Mivel azonban féltem konfliktusba kerülni szüleimmel, és nem akartam, hogy csalódjanak bennem, nem vállaltam fel azt, amit gondoltam és akartam. Ennek következménye lett, hogy lázadásomat a hátuk mögött, „sunyin” végeztem.

Éltem a kis álszent életemet a családom körében, aztán mikor kiléptem a kapun, egy másik Peti lett belőlem. Olyan, aki sokat káromkodott (de még mennyit!), aki szeretett buliba járni, és általában alkohollal fokozni, néha túlfokozni a hangulatot, aki mindenképpen „csajozni akart”, és – nincs mit tagadni – minél előbb ágyba bújni valakivel. Azért azt el kell mondanom, hogy mindez viszonylag későn alakult ki nálam, 17-18 éves koromban. Egyrésztől köszönhető annak, hogy az otthoni mintát nem tudtam olyan egyszerűen lerázni magamról, másrésztől a középiskolában (Deák Téri Evangélikus Gimnázium) olyan osztályba jártam, ahol a „trendi” a

fiúknál viszonylag későn „dörömbölt”.

A látszatot csak egy módon tudtam fenntartani: hazugsággal. A hazugságok mestere, pontosabban rabja lettem, például olyan dolgok miatt, mint a bulizás. Tudtam, hogy szüleim nem szeretnék, hogy elmenjek, és én nem mertem azt mondani: „Édesapa, édesanya én most elmegyek bulizni.” Helyette kitaláltam pl. azt, hogy dolgozom, és már nem érem el az utolsó buszt, ezért bent alszom valamelyik barátomnál. De ugyanúgy hazudtam a barátaimnak is. Maradva ennél a példánál (mert azért mégsem dolgozhattam a hét minden napján), így nekik is mondtam valamit, hogy szüleim ezért meg ezért nem engednek el, pedig meg sem kérdeztem őket. Végül ott volt még a párkapcsolat és szexualitás kérdése is. Itt értékeltem csak igazán átokként, hogy szüleim hívők, és hogy ilyen neveltetésben részesítettek, mert részben gyávaságomnak, részben pedig ennek tulajdonítottam azt, hogy nem tudok odamenni a lányokhoz. Aztán 19 éves koromban összejöttem egy lánnyal, és bár ezt titokban nem tarthattam, azért őt is elszeparáltam az otthoni környezettől. Az egész nem is tartott sokáig, 2-3 hónapig.

Szüleim támogatásának köszönhetően végül felvettek egy jogi egyetemre (kölségtérítéses képzésre). Ekkor úgy éreztem, rendben van az életem, és tovább játszottam mindkét szerepet. Azonban a lustaságomat nem tudtam legyőzni, aminek következménye a fontos és nehéz vizsgákon való bukás volt. De nem akartam, hogy csaldjanak bennem, ezért még inkább befelé fordultam, és hazudtam a tanulmányaimat illetően. Ez odáig fajult, hogy másodévesen, amikor ismét megbuktam félévkor római jogból (amire a további tantárgyak épülnek), otthon azt mondtam, hogy sikerült. Olyan kártyavárat építettem fel a hazugságaimmal, ami már nagyon ingott, és próbáltam keresni a kivezető utakat (vizsgakurzus, más egyetemre jelentkezés stb.) – természetesen úgy, hogy erről senki ne tudjon. Időközben összejöttem egy másik lánnyal, akivel 4-5 hónap után megromlott a kapcsolatunk. Hiába szerettem őt, a kettős életet nem tudtam feladni, mert már túl nagy bűnhalom volt rajtam, és rettegettem attól, nehogy ez kiderüljön. Végül ez mérgezte meg a kapcsolatunkat.

Ekkor jutottam ki 2005 nyarán Angliába, ahol testvérem (Zsófi) és férje (Andy) laknak. Lelkileg összetörve két hónapot töltöttem kint. Ebből három hetet testvéremmel és férjével, egyet csak a sógorommal voltam. Isten ezt az alkalmat használta ki, hogy megragadjon, őket használta eszközként. Sokat beszélgettünk, és a nagy nyomás alatt egy kicsit megnyíltem. Amikor pedig a második hónapban csak egyedül voltam, akkor a magányt használta fel az Isten. Egyre többet foglalkoztatott az, hogy nem bírom egyedül helyre tenni az életem. Ekkor nagynéném e-mailen elküldte férje prédikációját. Ebből értettem meg, hogy Isten szót akar velem érteni. Nagyon régóta először elkezdtem imádkozni, de ekkor még nem adtam át az életem az Úr Jézusnak. Viszont úgy éreztem, hogy kezdek sínen lenni, hiszen úrrá tudok lenni az egyik nagy kísértésem, a pornón. Azt gondoltam, ha ennek ellenállok, akkor talán rendbe tudom tenni az életemet. Isten ekkor egy érdekes eszközt vetett be. Egyik este sétáltam a városba bevezető kivilágítatlan országúton, ahol nincs gyalogosforgalom, és egyszer csak egy CD-t láttam meg az úton. Természetesen pornó volt és természetesen nem tudtam ellenállni, hogy ne nézzem meg. Ezután törtem csak össze igazán, hiszen megdőlt az a tévhitem, hogy saját erőmből rendbe tehetem az életem.

Ebben az állapotban jöttem haza augusztus végén Magyarországra, és mentem el másnap a vasárnapi istentiszteletre. Itt találkoztam azzal a lánnyal, akivel elutazásom előtt szakítottunk. A templomban ülve azon kezdtem gondolkodni, hogy lehetne helyreállítani vele a kapcsolatot. De Isten ekkor már nem hagyott engem. Odaszegezett a padhoz és a prédikáció alatt már nem hallottam mást, csak az Ő szavait. Sajnos nem emlékszem a prédikációra teljesen, de a lényegére igen. Itt az idő, hogy hozzám fordulj, és tedd le az életed! – mondta az Úr. A sátán is azonnal megszólalt: „Te már túl mocskos vagy, nem vagy méltó, hogy Istenhez fordulj.” Ekkor a szószékről szó szerint a következő hangzott el: „Figyelj, a sátán azt fogja mondani, hogy nem vagy méltó, ezért ne fordulj Istenhez! De te ne légy gyáva, és ne hallgass rá, mert tény, hogy nem vagy méltó hozzá, de Isten annyira szeret téged, hogy a Fiát adta, aki meghalt a kereszten érted és

értem.” A lelkész nem tudhatta, hogy minden szava nekem szól, mert csak eszköz volt Isten kezében. Akkor nekem prédikált, legalábbis én így éltem át. Ekkor eltört bennem valami, és belül sírni kezdtem. Kimenetkor úgy fogtam kezét a lelkésszel, hogy „muszáj beszélünk”. Két nap múlva már elmentem hozzá, és kiöntöttem a szívemet. Ezt kaptam útmutatásul általa Istentől: „Mire vársz, Peti, menj fel a hegyre egyedül, térdelj le, és imádkozz!”

Én akkor ott fent a budaörsi dombon adtam át az életem Krisztusnak. A kártyavár leomlott, de ahelyett, hogy a romokon kellett volna tovább élnem, új életet kaptam. Megvallottam a bűneimet, hazugságaimat mindazoknak, akik ellen vétettem. Isten kegyelme, hogy szüleim megbocsátottak, és sírva borultak a nyakamba. Együtt adtunk hálát az Úrnak. A lelkészem megmondta, hogy ezen túl még erősebben próbál támadni, kísérteni a sátán, de egy olyan hatalom áll mostantól mögöttem, akit ő nem tud legyőzni. Most már tudom, nincs mitől félnem, mert Ő velem van, és ha csüggedek, vagy elbukom, tudom, kihez forduljak, mert Ő mindig nyújtja a kezét felém. Azóta Isten rengeteg áldást adott az életemben. Egy hónapja pedig másik sógorommal barátok, lelki társak és imapárok lettünk. Hentente találkozunk, hogy együtt imádkozhassunk. A gyülekezetben feladatot is kaptam. Engem, a korábban minden felelősség és feladat elől menekülő a kisífi vezetésére kértek fel maguk a fiatalok. E szolgálat által is rengeteget tanít nekem az Úr.

Garádi Péter Rodrigo

„NE FÉLJ!” – „ÉN VAGYOK!”

Garai András önvallomása a 45 éves jubileum kapcsán

Kéttenyérvnyi kartonlapot tartok a kezemben, amelyen ez olvasható: „Emléklap Garai András részére, aki a nyíregyházi evangélikus templomban 45 évvel ezelőtt részesült konfirmációban, és a mai napon a gyülekezet közösségében adott hálát Istennek e szép jubileumért. 2008. június 1.”

Hét kérdést szeretnék feltenni ez évfordulón, hogy megtudjam, mire is emlékeztet ez az esemény.

Miért olyan jelentős számodra ez a jubileum?

1963-ban a Jó pásztor vasárnapján volt a konfirmációm, amikor az úrvacsorában az Úr Jézus – teste és vére által – először és végleg közösségébe fogadott. A konfirmációi oktatás során vált világossá előttem az Úr Jézus életének és halálának célja; fel és be kellett ismernem, hogy Jézus az én bűneim miatt is szenvedett, helyettem is meghalt a golgotai kereszten, ámde érettem is feltámadt, hogy vele élhessek örökké – ha elfogadom őt személyes Megváltómnak! Rádöbentem Isten érthetetlen és szinte megbotránkoztató, meg nem érdemelt szeretetére, amely átölelt egész életemben. S a konfirmációi oltárnál Isten kegyelmes szeretete által már én is teljes hittel és meggyőződéssel, könnyes szemmel, boldogan mondhattam a hitvallás szavait: „Hiszem, hogy Jézus Krisztus az én Uram és Megváltóm, aki nekem is bűnbocsánatot szerzett a kereszten.” Azóta is igéjével támogat, s Lelkével vezet; naponta megtapasztalhatom: erős várom az Úr Isten!

Hogyan foglalnád össze röviden megtérésedet?

Nem én tértem meg, az ÚR Isten térített magához. Nemcsak megtanultam, hanem megtapasztaltam és átéltem Luther szavait a Kis kátéból: „Hiszem, hogy saját eszemmel és erőmmel nem tudnék Jézus Krisztus-

ban, az én Uramban hinni, sem őhozzá eljutni, hanem a Szentlélek hívott el engem az evangélium által, ő világosított meg ajándékaival. Ő szentelt meg és tartott meg az igaz hitben. Ez így igaz!”

Isten megelőző kegyelmes szeretetével már a keresztségben gyermekévé fogadott, és Krisztus érdeméért az üdvösség részesévé tett. Mindezek felismerése a konfirmációi oktatás során tudatosult bennem, amint egyre jobban megismertem az „arany” evangéliumot. S akkor, minden külsőleg rendkívüli esemény nélküli volt a megtérésem, mert Isten „csak” igéje és Szentlelke által elvégezte bennem is az újjászületést: hiszek az ő Fiában! Ez a *konfirmáció* azóta is tart. Minden kegyelem az életemben.

Lelkészek milyen szerepet játszottak hitre jutásodban?

Isten áldott eszközei voltak ők, akiket felhasznált, hogy tudjam: kiben hiszek. Keresztelő lelkészem, *Balczó András* az általános iskolában hittanórán is tanított. *Joób Olivér*, a körzeti lelkészünk a konfirmációi oktatás során mély átéléssel, az értelmet és a szívet egyaránt megragadó módon magyarázta nekünk Jézus halálát és feltámadását; Pál szavait kölcsönvéve: „*akiknek szemei előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg.*” (Gal 3,1) Oli bácsinak köszönhetem emberileg a hitre jutásomat. A konfirmált ifjúság számára *Gáncs Aladár* vasárnap délutánonként tartott órákat, ahol az élő víz forrásához hívta, és az Úr Jézus követésére bátorította a hit útján elindult fiatal életeteket.

Hogyan tekintesz szüleid, nagyszüleid példájára?

Büszke vagyok templomépítő tirpák ükapámra, aki a köveket hordta ökrös szekeren. Hálás vagyok nagyapámért is Istennek, aki kisgyermekkoromban bibliai történeteket olvasott nekem. Hitben járó szüleim is egyengettek utamat Istenhez, vasárnap vittek a nagytemplomba. Tudom, Istennek nincsenek unokái, csak újjászületett, Krisztus Jézus érdeméért kegyelmet nyert gyermekei! Boldog vagyok, hogy én is követhettem őseim hitét, és ha felnőtt fejjel kellett volna választanom, akkor is evangélikus keresztyén szerettem volna lenni!

Nem felejtkezhetem el *Mihalkó* néniről sem, aki szegény özvegyként a templomkapuban árulta az újságot; neki köszönhetem életem vezérigéjét, amit konfirmációm után kaptam tőle. Nem is sejtette, milyen kincset ad ezzel az egyszerű igés lappal: „*NE FÉLJ, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert ÉN VAGYOK Istened! Megerősítlek, meg is segítlek, sőt győzelmes jobбомmal támogatlak.*” (Ézs 41,10) A Vizsolyi Biblia szerint: „...és az én igazságomnak jobb karjával támogatlak tégedet”. Ám személyes értelmezésem ez: Az ÚR JÉZUS KRISZTUS, aki az Isten jobbján van, az én Támogatóm!

Milyen tapasztalatokat szereztél az elmúlt 45 év alatt a hit útján?

Mindig éreztem Isten végtelen szeretetét, és minden emberi sorsforduló-nál, a legmélyebb helyzetekben, a legkilátástalanabb időkben is az ő minden értelmet meghaladó békessége töltötte be szívemet. Ha bezárultak előttem lehetőségek, ő mindenkor újakat nyitott meg, szinte a tenyerén hordva vezetett. Ha hűtlen is voltam hozzá, ő hű maradt. S bátorító lehetőség a naponkénti bűnbánatban való megtérés őhozzá, ez nemcsak az első tantétel a 95-ből, de megtapasztalható valóság! Biatorbágyon, egy hitmélyítő csendeshéten a lelkész így tolmácsolta az ÚR személyes üzenetét: „*Gyermekek! Az vagy nekem, akit örökkévaló szeretettel szerettelek; akit Jézusnak adtalak, akit fiammá fogadtalak; akinek a Lelkemet adtam, s akivel az örökkévalóságot is együtt tervezem!*”

Milyen szolgálati lehetőségeid vannak jelenleg?

Nyugdíjas éveimben az ÚR olyan lehetőségeket nyitott számomra, amikről még csak nem is álmodhattam évekkal ezelőtt. Személyes honlapomat és blogjaimat az internetes világmisszió szolgálatába állítottam, mivel Jézus missziói parancsa rám nehezedett az EKE Bibliaiskola elvégzése után. Ezt a szobámban ülve is meg tudom tenni, naponta néhány mondatos személyes bizonyásgtételeimet hozzáfűzni az Útmutató napi igéihez vagy a 366 *Ne félj! és Én vagyok!* igékhez. Elsősorban a saját, folyamatos lelki épülésemet szolgálja, hogy évek óta *Heti útravalót* írhatok az Evangélikus Élet-be s *Heti áhítatokat* az EKE honlapjára.

S még mit vársz a jövőtől?

Az Úr Jézust várom, akit nagyon szeretek. Ő mindedig új és új ajtót nyitott életem során, és bennem él. Hiszem és vallom, hogy ő az én Uram és Megváltóm, aki, ha itt elfogy az utam, ajtót nyit Atyja országában, ahol teljességre jut a címadó, kettős kijelentés: a félelem nélküli örök élet az örök Vagyok jelenlétében. Addig pedig nem szűnök meg ezt – életem vezérigéje szavaival – imádságaimban megköszönni: „Uram! Nem félek, mert Te velem vagy. Nem csüggedek, mert te vagy Istenem! Megerősítesz, meg is segítesz, sőt győzelmes jobboldal; az Úr Jézus Krisztussal támogatsz. Úgy legyen!”

Aki kérdezt: Garai

Aki válaszolt: András

Ahol olvasható: www.garainyh.hu

MÉRFÖLDKÖVEK**I.**

Szlovák kegyességi, tradicionális evangélikus családban születtem 1980-ban, vallásos nevelkedésemet ez alapvetően meghatározta. Anyai nagyszüleim szerepe szintén döntő volt: tőlük az egyszerű parasztemberek világlátását, gondolkodásmódját, földszeretetét lestem el. Megismertem a háromgenerációs családmodell áldásait és nehézségeit.

Nagymamámtól hallottam a bibliai történeteket, tőle tanultam az imádkozást, s hamar szert tettem az őszinte gyermeki hitre. Példa erre az elromlott gáztűzhely esete: sietős előkészületek, lobbanó gyufa, s meggyuladni nem akaró gázzórsza. Hogy lesz itt ebéd a szőlőből hazatérő, éhes nagypapa számára? „Mama, gyere, imádkozzunk, aztán gyorsan gyűjtsd a gázt!” – mondom néhány évesen cseppet sem kételkedve abban, hogy van imameghallgatás. Volt is: éppen annyi időre lépett működésbe a tűzhely, amennyire ott és akkor szükség volt, aztán irány a hulladéktelep...

Nagyon szerettem templomba járni: az istentiszteleten mindig néhány másodperccel előrébb jártam a Miatyánkban, s a hittanórán gyakran megizzasztottam eleve ségémrel a lelkész. De örömmel vállaltam feladatot is: olyan hangosan mondtam a verseket vagy *A kis gyufaáru slányhoz* hasonló elbeszéléseket, hogy bizony hallották azt még az utolsó sorban ülő, nagyot halló nénik, bácsik is...

II.

Úgy 13-14 évesen – a kamaszkor szelétől megérintve – nagy elhatározásra jutottam: ha gimnazista leszek, hátat fordítok Istennek, mert én már vagyok annyira felnőtt, hogy egyedül is boldoguljak, és megszakítom a kapcsolatot a gyülekezettel, hiszen a fiataloktól távol kell, hogy álljon a hit és a templomozás...

Isten azonban nem engedett el. Egyik vasárnap megszólított a lelkész: „Lesz itt a megyében jövő héten egy ifjúsági tábor, van-e kedved elmen-

ni?” Elakadt a lélegzetem. Dehogy megyek! Tudja, ki akar egy héten keresztül imádkozni! – gondoltam. Gyorsan megvolt a jól nevelten megfogalmazott kifogás: „Ó, tisztelendő néni, én nem mehetek, anyukámnak kell segíteni.” (Mintha arról lettem volna híres, mennyit segíték otthon!)

Pechemre azonban a mama hallótávolságon belül volt, és biztosított róla: majd ő beszél az anyuval, ne aggódjak, biztos el fog engedni...

Az apostagi táborok (öt éven keresztül az egyik leglelkesebb résztvevője lettem) egyrészt azért voltak sorsfordítóak számomra, mert ráébresztettek, hogy nemcsak gyermek- vagy időskorban érdemes gyülekezetbe járni, hanem fiatalon is; másrészt pedig ott döntöttem Krisztus mellett. Tizenöt évesen a táborzáró morzsaszédéskor Ézs 53-at húztam, és lelkileg összetörtem: A fájdalmak férfია, az Úr Jézus mindazt a nyomorúságot, amiről az igében szó van, *miattam* szenvedte el! Miattam, aki olyan sok rosszaságot követett el, és olyan sok könnyet okozott azoknak, akik szeretik! Szabad nekem erre nemet mondani? Hogy is képzeltem, hogy Isten nélkül fogok élni?!

III.

Hiába gondoltam, hogy a többi kortársamhoz hasonlóan nem veszek már részt a gyülekezeti karácsonyi műsorban. A lelkész – arra hivatkozva, milyen szomorú lenne a mama! – rábeszélte, hogy mondjak egy rövid beszédet arról, mit jelent nekem ez az ünnep. Ezek a „beszédem” aztán az évek során bizonyágtétellé, majd igehirdetéssé formálódtak.

Közben a helyettesítési szolgálatok is megtaláltak. Először azért, mert a lelkész nem talált senkit maga helyett nyári szabadsága idejére, s hogy ne maradjanak el az istentiszteletek a társgyülekezetben, pár prédikációs kötetel és egy ágendával felvértezve megkért, tartsam meg az alkalmat „olyan felolvasós módon”. Jól fogadták ezt a testvérek, így gimnáziumi éveim alatt többször is helyettesítettem őt. Persze közben sokat formálódtam. Egy idő után zavarni kezdett, hogy a könyvek igehirdetései a sok-sok világháborús példával olyan távol állnak már tőlünk. Egy-egy ima is szól – nekem és a gyülekezeteknek –, miért ne lehetne ezt a magam

egyszerű módján megszólaltatnom? Erre a lelkésznőtől engedélyt és a gyülekezettől bátorítást megkaptam, így bátran próbálkoztam. Egy ilyen igehirdetés közben szólított meg Isten, és hívott el a lelkészi szolgálatra. Tudtam, az én utam egyenesen a teológiára vezet.

IV.

Teológuskoromban hálás voltam a sokféle lehetőségért, amelyet Istentől kaptam: szupplikációs, valamint börtön- és rádiómissziós szolgálatok, oslói ösztöndíj, barátok-lelki társak, a teológusotthonbeli áhítatok és a sokféle ismeret által formálódtam.

De volt egy összetöretés is. Egy négyes vizsga utáni sírás közepette kérdezte meg a szobatársam: „Nagy a baj? Az üdvösséged múlik rajta?” Ezután szépen lassan rádöbentett Isten arra, hogy volt egy nagy hibám, amit megtérésem után is megtartottam: a büszkeség – még ha jogosan is – az eredményeimre. Alázatot kellett tanulnom, s öröm volt ezt tőle elvenni. Azóta többször ért már támadás ezen a ponton, de olyan jó volt megállni, és mindig az Isten szerintit választani.

V.

„*Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok*” (Róm 11,29) – ezzel az igével indultam a lelkészi szolgálatba. Közvetlenül mögöttem a lelkészjelöltként Kecskeméten töltött hatodévi, előttem pedig a pestszentlőrinci gyülekezeti és a cinkotai rádiómissziós szolgálat. Voltak (és nyilván lesznek is) itt örömök és könnyek, áldások és kudarcok, személyes és gyülekezeti mérföldkövek, melyeket jó volt Istennel együtt elérni, elhagyni. Tulajdonképpen izgatottan várom, mit készített még el számomra az én Uram – itt és majd odaát...

Hulej Enikő

KIS FERENC BALÁZS MEGTÉRÉSÉRŐL, ISTENKAPCSOLATÁRÓL

Tulajdonképpen minden adott volt ahhoz, hogy jó lutheránus legyen ebből a gyerekből, Erzsébet és Miklós fiából.

Édesanyja, nagyanyja a helyi gyülekezet oszlopos tagjai. A katolikus apai oldalról elsősorban a 100 km-re lakó nagymama járt rendszeresen templomba. Ez mind-mind hatással volt rá.

Június 24-e az egyházi hagyomány szerint Keresztelő János születésének napja, ezért az evangélikus Útmutató ezen a napon gyakorta a Lukács 1,57–80-at adja reggeli olvasmányul. A terhesség végső stádiumában édesapja naponta járt látogatni a kórházba édesanyját, aki már napokkal a születés előtt bent feküdt, mígnem épp június 24-én délután már személyesen is találkozhatott a fiával. Nagy örömmel vitte is a hírt aznap este az anyai nagymamának, akire viszont minden igyekezete ellenére nem tudott az újdonság erejével hatni, hiszen reggel olvasta a fent említett igeszakaszt, ami így kezdődik: „amikor pedig eljött Erzsébet születésének ideje, fiút szült”.

Ezt a kis történetet – ezt tőle tudom! – nagyon becsesnek tartja. Persze inkább érzelmileg, mint akárhogy máshogy (nem mintha az érzelmek mellékes dolgok lennének)...

Ha úgy hozza a sors, hogy Balázsnek arról a bizonyos fordulatról kell beszélnie, soha nem hagyja ki azt a nagyon jó alapozást, amelyet a fői gyülekezettől, egynémely fasori hittanóráktól és nyári táboroktól kapott, de mindig hozzát teszi, hogy igazi áttöréshez egyik sem vezetett.

Olyan volt ő akkoriban, mint aki egy gyors folyású patak mellett álldogált... majd ahhoz igen-igen közel merészkedett, letérdelt, előrehajolt, és már érezte is az arcán a sebesen sodró víz szelét... néha még a kezét is bele-belemártotta, de a lába alatt az általa biztosnak tartott talajt nem adta fel.

Az érettségin éretlenül is átjutott: a tudás iránt az átlagnál fogékonyabb agyának nem okozott gondot, hogy a követelményeknek könnyűszerrel megfeleljen, azonban fogalma sem volt, mi következzen ezután, hiszen az ÉLET – sokak szerint – akkortájt kezdődik igazán. A felsőoktatási jelentkezési lapot leginkább azért töltötte ki, mert az osztálytársaitól is ezt látta (bár az valahogy elkerülte a figyelmét, hogy a felvételire magára komolyan készülni is illene). Mindezek következtében nem jutott el egyetemre, és hogy kezdjen magával valamit, elszegődött londonernek egy divatos Dunaparti szállodába. Mint „kopaszt” gyakran tették valamelyik bejárathoz, ahol más dolga sem volt, csak nyitni és csukni a nagy üvegajtót az arra járó vendégeknek. Napi nyolc órán keresztül ez egyrészt igen unalmas, másrészt nagyon fárasztó, harmadrészt kimondhatatlanul lehangoló. De legalább volt ideje gondolkodni magán – még ha egy kicsit lehangolt állapotban is. Utólag visszatekintve persze nem tűnik annyira tragikusnak a helyzet, de neki akkor ott nagyon is az volt. Egy semmibe vett senkit látott az üvegajtóban újra és újra visszatükröződni (amihez a főnökség csicskázatásai, esetenként nyilvános verbális megalázásai erősen hozzájárultak), és ez legfőképpen azért zavarta, mert azt megelőzően egyáltalán nem ez a kép élt benne önmagáról. Sőt a saját fontosságát rendszerint érezte is a környezetével (amit persze általában nem honoráltak magas népszerűség indexszel).

Emlékszik, hogy ezt megelőzően is többször rákérdeztek nála Istenhez fűződő viszonyára (amire akkor általában a sablonválaszt adta), de ekkoriban egy teológushallgató barátja minden erőltetés nélkül újra felvetette.

Akkor, ebben a helyzetében vette észre, hogy az a biztosnak gondolt talaj, amin a sebesen sodró patak mellett állt, nem is olyan vonzó már. Csak helyben topogás. Akkoriban – a pontos napját nem tudja megmondani – egyszer csak belevetette magát a patakba, hogy vigye, amerre Isten jónak látja.

Már nem a saját erejében bízott: tudott emberek előtt is gyengének mutatkozni: kis tépelődés után egyik kollégája ellenjavallatára önként jelen-

tette, hogy a poggyászhordó kocsival véletlenül kiszakította egy drága bőrfotel oldalát. Mindennél többet jelentett számára az Isten előtti tiszta lelkiismeret.

Többször kísérte el sofőrként édesapját egy természetgyógyászhoz, akit azért ajánlottak neki, hogy segítsen kilábalni a *stroke* után maradt szövőd-ményekből. De felismerte, hogy az okkulttal állt szemben, amint a természetgyógyász az elhalálozott szeretteitől származó erőre és a velük való kapcsolatra épített világképpel próbálta téríteni (A New Age mára már nem hat a különlegesség erejével, de akkor még nagyon is).

Megvált attól a fizetéséhez képest jelentős mennyiségű pénztől is, amelyet egy éjszakai műszak során azért kapott, mert a kollégája néhány vendéget eljuttatott egy bordélyházba, és az ezért járó jutalékot más borraválólóhoz hasonlóan felezni volt szokás.

Egyik helyzet sem volt feltétlenül könnyű: mindegyikben újra és újra meg kellett erősítenie a döntését, de ekkor már az evangéliumot nem pusztán intellektuálisan ismerte, hanem valamiképpen Jézus maga volt az origó, a végső valóság, ezért más nem számított. A próbatételek pedig megerősítették.

Igazán nem is telt hiába ez az év!

Akár be is fejeződhetne a történet, de Isten sodró patakjára bízva magát újabb és újabb hitélmények következtek. Teológus barátja segítségével elkerült egy amerikai bibliaiskolába (mert ő maga is érezte, hogy több kell), amely egy karizmatikus evangélikus mega-gyülekezet oltalma alatt működött. Az iskola fő célkitűzése, hogy gyülekezeti munkásokat képezzen nem csak a gyülekezet számára, hanem szerte a világba. Természetesen nagyon jót tett neki, hogy két évet egy másik kultúrában töltött, mert így sokkal jobban megismerte a sajátját is. De azokat az élményeket, amelyeket a Szentlélekkel való közösségben élt meg, nagyon nehéz írásban visszaadni. Olyan dolgok, amelyek a korai egyház idején történtek, és amelyben néhány igehely jó támpontot ad: az Apostolok cselekedetei 2. és 10. fejezete (míg az előbbinek az első pár verse, addig utóbbiból 44–46), 19,1–6, valamint 1Kor 12–14.

Magyarországra visszatérve diplomát szerzett, állást kapott, megházasodott, építkezett, gyermeke született. Közben egyházi ifjúsági csoportok környékén nem egy kudarcot is bezsebelt – mert esetenként rossz taktikát választott ahhoz, hogy változást idézzon elő; vagy mert egyszerűen nem jól csinálta; vagy mert nem értek még meg a körülmények. Nem tudja biztosan. De türelmesen vár, és talán tanult is a hibáiból.

Feleségével együtt rendszeresen azért imádkoznak, hogy találjanak partnerekre az evangéliumban, a misszióban. Egyszerű, hétköznapi emberekre, amilyenek ők maguk is, akik nem csak a partról nézik Isten sodró patakját, hanem szeretnék sodortatni magukat vele, hogy olyan helyekre jussanak, ahol a lelki ajándékok bőségét tapasztalhatják meg.

K.F.B.

ZSOLTI MEGGYÓGYULT

É letem jelentős részét, első 33 évemet hitetlen környezetben töltöttem. Családom meggyőződéses materialista-ateista szemlélete alakította az én világképemet is. Bár mindig gyanítottam, hogy van egy felsőbb erő, ezt soha nem azonosítottam Istennel, még kevésbé Jézussal. Ma már tudom, hogy ezen az úton kellett járnom, mert az Úristen ezt tartotta legalkalmasabbnak számomra.

Életem teljesen hétköznapi mederben folyt, férjhez mentem, dolgoztunk, lassacskán építgettük otthonunkat, megszülettek a gyermekeink – először egy fiú, hosszú időre rá egy kislány, utána nagyon hamar még egy fiú. Az Úristen ekkor látta a legalkalmasabbnak az időt, hogy beavatkozzon az életembe és alaposan megleckéztessen.

Az történt, hogy legkisebb gyermekünk, Zsoltika, születése után egyre rosszabbul lett, hamarosan a megyei kórházba vitték, ahol a rutinvizsgálatok során kiderült: nagyon ritka és súlyos anyagcserezavara van, a mája nem termel egy enzimet, amely a fehérjék lebontásának utolsó fázisához szükséges. Erre utalt a vérében talált rendkívül magas ammóniaszint, amely a normál érték hat-nyolcszorosa volt, olyan magas, hogy az orvosok szerint már régen májkómában kellett volna lennie.

Állandó megfigyelés alatt tartották, egyedi importra behozott fehérjementes tápszerrel táplálták, de a folyamatos hányás miatt egyre csak fogyott. Kezelőorvosa semmi jóval nem kecsegtetett: egész életében rendkívül szigorú diéta, anyagcsereje egy enyhe fertőzés következtében is bármikor felborulhat, májkóma léphet fel, gyakorlatilag bármikor meghalhat. Kilencnapos korában egy markáns kórházi baktérium támadta meg – inkubátorban! –, ami olyan szépszist okozott nála, hogy három napig élet-halál között lebegett. Bizonyára nem véletlen, hogy ez éppen húsvétkor történt. A vérmérgezésből lassan kikeveredett ugyan, de ammóniaértékei továbbra is nagyon magasak voltak. Mivel ezt a betegséget csak májbiopsziával lehet teljes bizonyossággal diagnosztizálni, így Budapestre küldtek bennünket

az illetékes kórházba. Ott a kórházi ágya mellett kezdtem el imádkozni – mivel már nem volt más reménységem. Fogadalmat tettem az Úristennek: ha meggyógyítja a fiamat, megkeresztelkedem, minden vasárnap eljárak istentiszteletre, hirdetem az Ő dicsőségét, minden nap olvasom a Bibliát, és férjemmel megtartjuk az egyházi esküvőt. Leporoltam a korábban kíváncsiságból beszerzett Bibliámat, és elkezdtem olvasni Jób könyvét. Nem nagyon értettem, de csak olvastam, mert úgy éreztem, ezt kell tennem.

Zsolti lassan elkezdett gyarapodni, és miközben vártunk a Svájcba kiszállított májminta eredményére, laborértékei normalizálódtak, egyre nagyobb arányban kaphatott normál tápszert, és egyre kevesebb gyógyszerre volt szüksége. Imádságom meghallgatásra talált, sírva adtam hálát az Úristennek a klinikától száz méterre lévő templomban. Még hosszú hetek teltek el, mire megkaptuk az eredményt: nincs szó anyagcserezavarról, májenzim-értékei a normál tartományon belül vannak.

Miután hazakerültünk, és életünk nagyon lassan visszazökkent a régi kerékvágásba, rajtam volt a sor, hogy beváltsam az ígéreteimet. A Biblia mindennapi olvasmányommá vált. Két, szintén felnőtt társammal együtt keresztelkedtem és konfirmálkoztam, csatlakoztam a helyi evangélikus gyülekezetéhez. Utolsó fogadalomként pedig az Úristen színe előtt esküdünk egymásnak hűséget férjemmel.

Zsolti ma már három és fél éves nagyfiú, az első hónapok megpróbáltatásaiból semmire nem emlékszik. Születésnapján a gyülekezet közösségében adunk hálát csodálatos gyógyulásáért, és azért, hogy az Úristen hitre ébresztett, és áldását adta családunkra.

L-né J. E. Mórról

VÉGRE CÉLT KAPOTT AZ ÉLETEM!

A mikor az ember önéletrajzot ír, akkor abban rengeteg időpont, hely, esemény szerepel, amelyek az életünknek fontos állomásaira utalnak. Én is szeretném leírni az önéletrajzomat, de egy kicsit másképpen. Amikor jó pár évvel ezelőtt megszülettem, mint általában szokták, engem is megkereszteltek. Ahogyan cseperedtem és iskolába kerültem, lehetőségem volt arra, hogy hittanórákra járjak. El is kezdtem, de annyit kellett tanulni, hogy abba is hagytam. A szüleim nem kényszerítettek, így nem jártam tovább.

Teltek az évek, tizenéveimbe érve – amikor az embernek az értelme jobban nyiladozik – egyre többször kezdtem el vizsgálni az életemet. Rendes, jó, segítőkész gyerekek mondtak, de senki sem tudta, hogy belül milyen gonosz gondolatok, indulatok vannak. Egyre értelmetlenebbnek láttam a földi létet, hiszen az ember megszületik, tanul, dolgozik, a többség megházasodik, gyermekei lesznek, majd állandóan gyűjtöget házra, kocsira, egyéb dolgokra, és közben bármikor meghalhat. Ennyi lenne az egész? Akkor minek ez a sok gürzés, tanulás? Nincs semmi értelme, a sírba semmit sem vihetek magammal. Arra gondoltam, hogy véget kellene vetni az életemnek még most, minek szenvedjek annyit, ha a vége úgyis ugyanaz, ha nem mindegy, meddig kell még húzni az igát.

Miközben ilyen gondolataim voltak, egyre többször találkoztam egyik régi ismerősömmel, akivel sokat beszélgettünk, és őszintén elmondtam neki, mit érzek valójában. Ő egyszer megkérdezte, nincs-e kedvem elmenni vele csendesnapra? Azt se tudtam, mi az, de valami hajtott, hogy menjek. Arra gondoltam, ott biztos rendes emberek lesznek, bajom nem esik. Így aztán szívesen mentem.

Ezen a napon sokat énekeltek Istenről, voltak előadások, amelyek szintén róla szóltak. Ott hallottam először egyértelműen arról, hogy Isten egyszülött Fiaát, Jézust engedte meghalni a bűneim miatt, és arról is, hogy Ő fel is támadt a halálból, hogy aki hisz őbenne, annak örök élete legyen.

Ez az élet már itt a földön elkezdődhet, és a mennyben folytatódik.

Eközben én is szembesültem azzal, hogy az az út, amelyet addig jártam, nem jó irányba visz, s megérthettem azt is, hogy Jézussal lehet újat, tisztát kezdeni. Megbántam a bűneim, és bocsánatot kértem tőle. Így nem kell már, hogy a féltékenység, harag, gyűlölet, önzés, irigység uralkodjon rajtam, és végre célt, reményt kapott az életem.

Elkezdtem olvasni a Bibliát, gyülekezetbe is elkezdtem járni, hogy minél többet megtudjak róla. Ez az ÉLET kellett, erre vágytam.

Ez áll a Bibliában: „*Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!*” (2Kor 6,2) Számomra az az augusztusi nap volt az a nap.

„*Érezzétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.*” (Zsolt 34,9) Azóta is nap mint nap ezt tapasztalom, és tíz év alatt egyszer sem csalódtam Istenben.

Mezőné Debreceni Zsuzsa

A RACIONALITÁSBÓL A HIT ÚTJÁRA LÉPTEM

A gyülekezeti közösséggel való kapcsolatom 21 éves koromban kezdődött. Egyik iskolatársam hívott el először egy ifjúsági alkalomra. Csak azért mentem el, mert megígértem neki.

Sok tizen- és huszoneves fiatal volt együtt azon az alkalmon, beszélgettünk, majd egy Jézusról szóló éneket kezdtek énekelni, és szóltak, álljak be én is közéjük. Hogy ne nagyon lógjak ki a sorból, beálltam, de teljesen kívülállónak éreztem magam. Nagyon furcsa volt arról a Jézusról énekelni, akiben egyáltalán nem hittem, és aki soha nem érdekelt igazán. Én mindent racionálisan fogtam fel, abban hittem, amit láttam. Ettől függetlenül rendszeresen jártam ifire, mert jó volt együtt lenni és beszélgetni a bennünket foglalkoztató témákról.

Nem sokkal később eljutottam egy férfi csendeshétre, ahova az ország különböző tájairól jöttek idősebb és fiatalabb férfiak. Ott a Biblia egy-egy szakasza alapján tartottak előadásokat, és bizonyágtételek hangoztak el arról, ki Jézus Krisztus, és hogyan kerültek Vele kapcsolatba az emberek. Éreztem, hogy el kell mennem erre a hétre, de nem tudtam, miért. Úgy indultam el, hogy tele volt az életem megoldatlan problémákkal, rendezetlen emberi kapcsolatokkal. A főiskoláról kirúgtak rossz tanulmányi eredményeim miatt. Emellett reménytelenül szerelmes voltam egy lányba, s ennek fájalmát nem tudtam feldolgozni. Roskadoztam a terhek alatt, és láttam, nem tudom megoldani a problémáimat, nem tudok megváltozni.

Ezen a csendeshéten hallottam arról, ki is valójában Jézus Krisztus, és hogy Ő meghalt a bűneim miatt. Ő az én piszkos életem miatt kereszthalált szenvedett, és nekem csak annyi a feladat, hogy bűnbánattal elfogadjam ezt a kegyelmet.

Az volt bennem, hogy ha nem lépek át a racionalitásból, a hitetlenségből

a HIT útjára, akkor valami nagyon fontos dolog mellett megyek el, és ezt nem akartam. Már nem csak Isten létezésében hittem, hanem abban is, hogy Jézus Krisztus valóban a bűneim miatt, értem halt meg a kereszten. Isten számára elég volt ez a parányi hit ahhoz, hogy gyermekévé fogadjon, és új életet adjon. Már nem a magam esze szerint kell élnem. Ő hordozza a terheit, és vezeti, formálja az életem. Az volt a szívemben, hogy szeretnék Isten akaratában élni, bár ekkor még fogalmam sem volt arról, miként működik majd ez a hétköznapokban. De azt tapasztaltam, hogy Isten mindent elrendezett.

Megváltozott az életem, Isten került az első helyre, és rajta keresztül tudtam odafordulni a családom felé. Végre tudtam szeretni őket. Rendeződtek az emberi kapcsolataim, az iskolát sikerült jó eredménnyel elvégezni, mert már volt kitől kitartást kérnem a tanuláshoz, és az említett reménytelen szerelemnek a fájalmát is segített elhordozni az Úr. Sőt jó pár évvel később az a lány lett a feleségem. Jó volt megtapasztalni azt, hogy Isten az igeolvasáson, imádságokon és a fiatalokkal való közös szolgálatokon keresztül hogyan erősíti meg az életem.

Óriási lehetőség, hogy Istennel lehet újat kezdeni. Nem az addigi bűnnel terhes és nélküle élt régi életemet foltozta meg, hanem adott egy teljesen új életet, amelynek már Ő a biztos alapja. Azóta Vele élek. Nem lettem büntelen, de már tudom, hogy Jézus Krisztushoz mehetek bűnbocsánatért, Ő az, aki átveszi a terheit, és igazi, valós célt adott az életemnek.

Befejezésül egy ígét szeretnék felidézni a Bibliából, János evangéliumából, amely nagyon sokat jelentett számomra szinte egész eddigi keresztyén életem során. Jézus mondja: „*Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígéretet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.*” (Jn 5,24)

Nagyon jó nap mint nap ebben a kegyelemben élni, és megtapasztalni, hogy már itt a földön is lehet az örök élet bizonyosságában élni.

Mező Zsolt

ÉLETEM CSAK KEGYELEM

Vallásos családban nőttem fel. Szüleim rendszeresen jártak templomba minden vasárnap és az ünnepeken. Engem is Isten szeretetére neveltek, így jártam hittanórára és a vasárnapi iskolába is. 1958-ban mentem férjhez, házasságunkból két gyermek született. Ők is rendszeres templomjárók voltak egészen 1975-ig. Ettől kezdve egyre távolabb kerültem Istentől családommal együtt. Fontosabb lett számomra a munka és a szórakozás. Néha megszólalt a lelkiismeretem, tudtam, nem jól van ez így, de azzal nyugtattam magam, hogy még fiatal vagyok, nekem is jár egy kis szórakozás.

1984-ben fordulóponthoz érkezett az életem. A lányomnak február 29-én kisfia született, és március 3-án meghalt. Március 4-én férjemet üzemi baleset érte, testének 75 %-a megégett. Súlyos harmad- és negyedfokú égési sérüléseket szenvedett. A főorvos közölte, nem tudja megmenteni az életét. Álltam előtte, a gondolataim pörögtek: Uram! Hogyan tovább? A lányom a debreceni szülészeti klinikán, a férjem a nyíregyházi kórház intenzív osztályán, az unokám a hullaházban. A fiam sorkatoná Pécsen, testvérem nincs, hetvenkét éves özvegy édesanyámmal élek. Nem tettem fel miérteket, tudtam, mi miért történt. Isten figyelmeztetett.

Édesanyámmal együtt imádkoztunk, hogy az Úr adjon erőt mindezt elviselni. Isten meghallgatott, velem volt a nehéz napokon. Férjem március 8-án meghalt. A napok mentek tovább. Dolgoztam, sokszor túlmunkát vállaltam, még mindig fontos volt számomra a munka, bár a szórakozás már elmaradt. Isten még nem töltötte be az első helyet az életemben. Sokszor már a templomba se mentem el, mindig akadt valami munka, ami vasárnapra lett beütemezve. Édesanyám sokszor mondta: Az ünnepnapot szenteld meg! Én biztattam is: Tessék csak menni nyugodtan a templomba, majd én meg teszem a dolgom. Tudom, édesanyám sokat imádkozott értem.

1989. március 9-én újabb figyelmeztetést kaptam. Fiamat közúti baleset érte, meghalt, mire a mentő kiért. A vejem jött be a munkahelyemre, hogy

közölje velem a történeteket. A hullaszállító kocsival egyszerre értem a helyszínre. 27 éves volt. Egy négyéves kislány maradt utána. Isten kegyelme tartott meg akkor, és azután is, hogy nem estem depresszióba.

Mindent Istennek köszönhetek. Nagyon sokszor énekelem az éneket: „életem csak kegyelem, önérdemem nincs.” Hiszem és vallom, hogy nem az én érdememért, de az Úr Jézus érdeméért Isten sok próbán átsegített. Nagy fordulat állt be az életemben. Isten első helyre került. Megtanított az időbeosztásra. Van időm rendszeresen járni templomba istentiszteletre; hetente egyszer asszonykörre, ahol minden alkalommal más testvér készül áhítattal, így egymás hite által épülhetünk; és minden csütörtökön bibliaórán vagyunk. A dolgomat mégis el tudom látni.

Ezekre az alkalmakra a lányommal együtt megyünk. Neki két fia van, az egyik a gyülekezetünk kántora, a másik teológushallgató az Evangélikus Hittudományi Egyetemen. Többször voltam csendeshéten Biatorbágyon, Albertirsán, Piliscsabán, a fiatalokkal Péliföldszentkeresztben, Piliscsabán mint konyhai kiségitő is. Isten nagyon megáldotta életemet édesanyámon keresztül, akivel hatvanhárom évet éltünk együtt, míg 92 évesen az Úr magához szólította. Az utolsó napig tiszta tudattal bírt, és Istenről szóló bizonyágtétel volt minden napja. Egy hétig volt kórházban, ahol sok látogatója volt, de nem szorult vigasztalásra. Ő vigasztalta azokat, akik bementek hozzá. Az unokám, aki a fiam után maradt, többször kiment a kórteremből, fojtogatta a sírás. Ő még nem adta át az életét az Úr Jézusnak, nehezen tudta feldolgozni, hogy közel van az elválás. Édesanyám látta rajta, hogy sírt, szeretettel rámosolygott, és megkérdezte: Miért sírtál? Ne tarts vissza, én már mindent elmondtam neked, mindent tudsz, nekem már jobb lesz az én Uramnál. Te érted is meghalt az Úr Jézus, élj úgy, hogy majd odaát találkozhatunk! Ez a földi élet mindenki számára elmúlik. Az örök élet Isten országában van. Judit sokszor tesz fel kérdéseket a Bibliából, míg kisebb volt, jött velünk istentiszteletre. Most 23 éves és főiskolára jár, a maga útját járja Istentől távol. Sokat imádkozom érte, tudom, Istennél nincs lehetetlen, ha engem kiemelt a sárból, őt is ki tudja emelni. Akkor majd énekelhetem vele együtt, amit magamban oly sokszor teszek:

„Jézus engem megtalált, mindörökké hűn szeret, tenni szent akaratát, Lelke megtanít, s vezet. Ó mily boldog lettem így, hála tölt el hű szívén, Mindörökre szól e frigy, Én övé és Ő enyém.” Édesanyám utolsó napjait itthon, családja körében töltötte, a szomszédasszonyokkal és a lányommal együtt imádkoztunk, énekeltünk és szép csendben átlépett a földi életből az örökéletbe. Köszönöm Istennek, hogy ilyen édesanyám lehetett.

Özv. Németh Józsefné

DEPRESSZIÓ, FÜVEZÉS, TISZTA LAP

Zárkózott ember vagyok. Nem szeretek magamról beszélni, főleg nem olyanoknak, akiket nem ismerek. Azért teszek eleget mégis a felkérésnek, azaz írom le „megtérésem” történetét, mert ezzel esetleg másokat segíthetek, hogy stabilizálják az életüket, és lássák, hogy nehéz helyzetben is van kiút. A megtérést azért tettem idézőjelbe, mert véleményem szerint sokakat ez a szó önmagában elijeszthet, ha soha nem mozogtak keresztyén közegben. Világtól elrugaszkodottnak hangozhat, pedig csak egy szó, amit jobb híján valami leírhatatlan élményre használunk.

Keresztyén, evangélikus családban nőttem fel, testvéreimmal együtt pályás korunktól hallgattuk a bibliai történeteket, minden vasárnap templomba jártunk. Belenőttem a hitbe, ahogy mondani szokás. Helyzetemből adódóan azonban azt is láttam, hogy a keresztyén emberek sem tökéletesek. Alkalmanként ők is elbuknak, és többek közt ez is hozzájárult, hogy konfirmációm után egy-két évvel, kamaszkoromban elkezdjek kételkedni mindenben, amit addig hallottam. Nem akartam többé templomba járni, unalmasnak tartottam a prédikációkat. Tízennyolc évesen be is jelentettem otthon, hogy én többet nem megyek oda. Így is lett. A spiritualitás, a transzcendens világ továbbra is érdekelt, foglalkoztam vele, de egészen mást gondoltam róla, mint amit a keresztyénség hirdet. Közben egyre kilátástalanabbnak láttam a jövőm, csalódtam egy hosszan tartó párkapcsolatban, az egyetem miatt távol kerültem a családomtól is. Egyre mélyebb depresszióba süllyedtem. Kerültem az embereket, bár sokat jártam kocsmákba egy-egy évfolyamtársammal. Ez két-három éven át tartó időszak volt, közben egyre mélyebbre jutottam. Egy éven keresztül pszichiáterhez is jártam, de úgy éreztem, nem segít. A tőle kapott gyógyszerekre inkább ráírtam. Bár küzdöttem, folyton alulmaradtam.

Még középiskolában ismertem meg a cannabist néhány alkalommal, így ekkor komolyabban fordultam ehhez a szerhez. Rendszeresen füveztem,

másfél éven át szinte minden nap szívtam, volt, hogy egész nap be voltam tépve. Az egyetemet otthagytam, dolgozni kezdtem, míg nem felvételizem máshova. Depresszió és cannabismámor jellemezte ezt az időszakot. Úgy éreztem, nem én élem az életet, hanem csak valami báb teszi a dolgát. Nyugodtan lebegtem a varázsszőnyegemen, mintha minden rendben lenne. Eljutottam a hallucinogén drogokig, bár abból egy alkalom elég volt, ugyanis ezt a gonosszal történő személyes találkozásként éltem meg. A fű sem sokat ért már, kezdtem egészen kétségbeesni. Korábbi depresszív éveimben öngyilkossági kísérletem is volt, éjszakáztam a toxikológián. Újból nem mertem megtenni, mert úgy éreztem, a sátánhoz jutnék utána. Az ő létezésében előbb voltam bizonyos, mint Istenében. Többször éreztem a személyes gonosz jelenlétét, volt, hogy halálra rémülten, kiabálva ébredtem álmokból éjjel. Teljesen kilátástalan helyzetemben imádkozni kezdtem, hogy ha létezik Isten, most már mentsen meg, mert így a teljes pusztulás vár rám. Kerestem Őt korábban is, de valamiért ennyire mélyre kellett zuhannom, hogy igazán rátaláljak.

Egy alkalommal hallottam egy lelkészt beszélni, akit hitelesnek tartottam, és nagyon megfogott, amit mondott. Egy évvel később fent leírt helyzetemben megtudtam, hol van a gyülekezete. Egy vasárnap szüleim biztatására, és különös, de saját érdeklődésre is elmentem egy alkalomra. Az ottani prédikáció minden szava hozzám szólt, minden, ami elhangzott, az én helyzetemre illett. Azt hallottam, hogy fel kell nőni, felelősséget kell vállalni az életünkért, kézbe kell venni azt, és Isten ebben segít. A szavak, mondatok önmagukban semmit sem jelentettek volna, ha nem érzem Isten jelenlétét. Leírhatatlanul megindító volt, ahogy azt éreztem, a háttalan szeretet körülvesz. Senkit nem láttam, csak ott voltam az Ő jelenlétében. Az alkalom végén a lelkész imádkozott értem, beszélgettem vele. Elvitt egy helyre, hogy a fűről leszokhassam, de nem maradtam ott, mert nem éreztem szükségét. Nehezen engedtek el, de igazam lett. Valóban nem hiányzott a fű. Elkezdtem felépíteni az életet, új egyetemmel, új célokkal, mert korábban ilyenem nem is volt. Jézus segített, megmutatta, hogy Ő él, ma is kapcsolatba lehet vele lépni. Már nincsenek kérdéseim a

transzcendens világgal kapcsolatban, Jézus mindent elmond a Bibliában erről, amit tudnunk kell. Megtisztított, új lehetőségeket adott, egy teljesen új, tiszta lapot.

Ez nem azt jelenti, hogy erre a lapra ezentúl csak tökéletesen megformált betűk kerülnek, tiszta szavak, és valami elbódult szentségben élem a tökéletes életet tovább. A problémák ugyanúgy megmaradnak, küzdeni továbbra is kell (ráadásul sokkal keményebben), csalódások, fájdalmak érnek. Olykor kételkedhet az ember, és a kísértésekben néha bizony elbukunk. A különbség az, hogy tudjuk, mi fontos, és mi nem. Tudjuk, mire kell figyelni, és mi az, ami fölösleges. Célok vannak az életemben, melyeket Isten akaratára figyelve, azzal egyeztetve próbálok elérni. Nem kell többé félnem a sátántól. Istenre bízom az életet.

Egy 24 éves férfi

ISTEN TELJES ODAADÁST VÁR TŐLEM

Nevem Pálóczi János, 24 éves egyetemista vagyok. Ez az írás a bizonyítételem arról, hogy Jézus Krisztus, az Isten Fia értem is szenvedett, kegyelmével engem is megragadott, és új életet adott!

Születésem után szüleim hamar elváltak (édesapám alkoholizmusa miatt), így édesanyám és a nagyszüleim neveltek fel alapvetően keresztyén szellemiségben.

Nem voltam rossz gyerek, inkább eleven. Már eléggé fiatalon keresztyén körökbe jártam: vasárnapi iskola, evangélikus énekkar, gyerektáborok, ifi-táborok. Már ezeken az alkalmakon is hallottam Jézusról, a megváltásról, de nem éreztem magaménak. Valahogy ésszel ezeket el tudtam fogadni, de a szívem érzéketlen maradt. És persze nem éreztem magam bűnösnek, hiszen mindig igyekeztem a körülöttem élőkkel jóban lenni, jót tenni velük, segíteni, ha bajban voltak. Viszont nagyon szerettem keresztyén közösségekbe járni a jó társaság miatt. Akkoriban a hívő keresztyén életet egy minden tekintetben pozitív és számomra követendő életstílusnak tartottam.

Gimnáziumi éveim alatt is szorgalmasan jártam az ifjúsági körbe, gyülekezetbe, ifjúsági táborokba. Utólag már látom, hogy az Isten ezeken az alkalmakon is hívott magához! A kapott igék, a táborozók szájából elhangzó bizonyítételemek mind nyitogatták a szemem. Nem tudtam, hányadán állok Istennel, csak azt tudtam, hogy nélküle elveszem! Ez nagyon nyugtalanított.

1998-ban, az egyik ifjúsági héten a kapott igém ez volt: „*Íme most van a kegyelem ideje! Íme most van az üdvösség napja!*” (2Kor 6,2). Nem értettem, mit akar ezzel az igével nekem mondani az Úr. Azon a héten nem is tudtam odafigyelni az előadásokra, áhítatokra, mert folyton álmoság és rossz gondolatok gyötörtek.

Az egyik esti alkalomról hamarabb mentem fel a szobámba, mert már nem bírtam tovább. Ezt egy kedves testvér észrevette, és utánam jött. Hosszas

beszélgetés vette kezdetét, minek következtében megértettem, Isten teljes odaadást vár tőlem! Rájöttem, hogy felesleges mások életmenetét lemásolnom akkor, ha Isten Krisztusban új életet kínál nekem az Ő közelségében. Végül elé helyeztem az életem, mellette döntöttem, Ővele akarok élni! Ekkor már át tudtam élni szívvel is a megváltás örömét! A gonosz gondolataim is lecsitultak, és éreztem, hogy az Isten átölel a kegyelmével!

Főiskolás éveim alatt aztán több mélységet is megéltem hívő életemben. Tipikus dolog, amikor az ember nem mer rábízni Istenre néhány dolgot – én többek között a párkapcsolatot nem mertem. Ez bizalmatlanságra vall Istennel szemben. De olyan jó volt tapasztalni, hogy az Úr ezt is rendbe tette az életemben, sőt kedvesem is átadhatta az életét (azért a felemás igát nem ajánlom senkinek)! Jó volt éreznem több más dologban is az Isten óvó szeretetét.

Most a debreceni egyetemre járok biológianári (kiegészítő) és molekuláris biológus szakokra. Próbálok Isten közelében lenni, az életemet minél kevesebb vargabetűvel megélni, és ráfigyelni. Jó tudni, hogy kegyelme és szeretete irántam felfoghatatlanul nagy, hiszen egyszülött Fiát adta értem!

Pálóczi János

FÁJDALOM ÉS SZENVEDÉS – EGY ÚJ ÉLET KEZDETE

1987 januárjában kezdődött el minden, amikor hétéves voltam. Édesapám súlyos agyvérzéssel vitte el a mentő. Nem tudtuk, mi lesz. Édesanyám könnybe lábadt szemekkel mondta bátyámnak és nekem: „Apu nagyon beteg lett.” Ez a reggel mindent megváltoztatott. Ettől kezdve minden reggel és este imádsággal kezdődött. Nem értettem, mi ez az egész, hiszen azelőtt soha nem volt ilyen nálunk.

Eltelt egy év, és édesapám teljesen meggyógyult, pedig ez orvosilag lehetetlennek látszott. Az édesanyámmal folytatott imádságok abbamaradtak, de a kíváncsiság szívemben egyre nagyobb lett. Talán létezik valaki vagy valami, egy felsőbb hatalom? Kérdések tömkelege foglalkoztatott, de senkivel nem tudtam, vagy talán nem is akartam megbeszélni. Isten kegyelmes volt hozzám, és egy kedves evangélikus lelkészházaspárt vezetett az életünkbe. Így eljuthattam egy táborba, ahol sok-sok érdekes, örömtől sugárzó arcú emberrel találkozhattam. Jó volt őket látni, énekeiket hallgatni, és egyszerűen csak velük lenni. Minden más volt, olyan különleges és békét, nyugalmat árasztó. Sajnos a tábornak hamar vége lett. De hála az Úrnak, decemberben elmehettünk egy ifjúsági konferenciára, ahol az énekek egyre jobban szívembe hatoltak. Igen, van valaki, aki beszélni akar velem, segíteni akar nekem, meg akarja bocsátani a bűneimet. Ő nem más, mint az az Úr Isten, aki édesapámat is meggyógyította. Emlékszem, kaptam egy igés kártyát ezzel az igével: „*Mert más alapot senki sem vethet a megfölvön kívül, amely az Úr Krisztus!*” (1Kor 3,11)

Felmerült bennem, vajon én is akarom-e ezt az alapot? Igen, szeretném! Szeretnék személyesen kapcsolatba kerülni azzal az Istennel, aki meghallgatta az imádságaimat, aki létezik, és aki hűségesen mellettünk állt, erőt adott a sok nehézség között! Megnyitottam a szívem Istennek, és éreztem, hogy ott van velem. Így fogadtam el Jézus Krisztus kegyelmét és

bűnbocsánatát, megtért fiatal hívő lettem.

1994 májusában úgy tudtam Isten kegyelméről beszélni a konfirmáción, mint aki valódi részese annak. Hálás vagyok Istennek, hogy megtalált, és én beengedtem Őt az életembe.

Sok év telt el, amióta Isten gyermeke lettem, és ezalatt mindig tapasztaltam Isten hűségét, szeretetét. Az életem nem lett könnyebb, sőt sokszor küzdelmesebbnek tűnt, mint a velem egykorúaké. Hosszabb távon azonban mindig kiderült, hogy ha törekedtem hűséges lenni Istenhez, Ő mindig gazdagon megáldott. A szívem annyira égett érte és a gyerekekért, hogy évekig afrikai misszionárius szerettem volna lenni. Isten azonban más szolgálatra hívott el: óvónő és gyógypedagógus lettem.

A párválasztásban is törekedtem a bibliai normák betartására (vállalva ezzel, hogy néha gúny tárgyává is váltam). Az életem legboldogabb időszakában váratlanul egy fiút vezetett elé, aki rövidesen a férjem lett. Ma már együtt járunk tovább a keskeny úton naponként keresve az Úr akaratát.

Azóta is életem mottója: „*Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.*” (Róm 11,36)

*Pásztorné Kis Gabriella
Oroszlány*

JÉZUS TELJESEN MEGVÁLTOZTATTA AZ ÉLETEMET

Tizenhat éves koromban találkoztam először igazán Jézus nevével, és miután kezdtem egyre jobban megismerni Őt, az életemben lassú, de gyökeres változás indult meg. Addigi életemet ugyanis sokszor a reménytelenség és a kissé depressziós hangulat jellemezte. Az ok leginkább az volt, hogy nem láttam, mi az életem célja, értelme, és az emberekkel sem tudtam igazán beszélgetni. Eléggé csendes és visszahúzódó típus voltam, aki soha senkivel nem beszél, gyakran türelmetlen és sokszor hirtelen haragú is.

A változás akkor kezdődött, amikor először elmentem a gyülekezetünkbe ifjúsági bibliaórára. Ezt eleinte elkerültem, mert félttem minden újdonságtól, de végül nem bántam meg, mert nagyon tetszett. Az elején csak az vitt oda, hogy kezdtem jóban lenni a többiekkel, és örültem, hogy végre nekem is vannak barátaim. Az Igére nem nagyon figyeltem még, mert nem értettem.

Körülbelül egy év elteltével egy ifjúsági hétvégén vettünk részt néhányan Piliscsabán, ahol arról volt szó: Jézus azért jött, hogy nekünk életünk legyen. Itt hallottam először a megtérésről, és nagy hatással voltak rám a bizonyágtételek. A Bibliát pedig itt, ekkor Piliscsabán kezdtem el olvasni.

Nem sokkal az után, hogy hazajöttünk, többen is megtértek körülöttem, és láttam rajtuk, hogy ez milyen boldoggá teszi őket. Elhatároztam, hogy én is leteszem Jézus kezébe az életemet, és behívom Őt a szívembe. Ez meg is történt, miután egyik barátnőmmel imádkoztunk közösen.

De ez még csak a megtérésem egyik része volt. Ekkor még csak az eszemmel tudtam, hogy Jézus meghalt értem, de nem tudtam igazán átérezni. Ez sokáig problémát okozott, de mikor igazán megláttam azt, milyen bűnös vagyok, és hogy semmire sem vagyok képes egyedül, csak Jézussal, ak-

kor értettem meg igazán, Jézus valóban mennyire szeret, és mit tett értem.

Azóta az Úr az életem fokozatosan megváltoztatta, és változtat, formál most is. Már egyre inkább tudok beszélgetni a körülöttem lévőkkel és Isten egyre inkább nyugodt természetűvé formál a hirtelen haragúság helyett.

Jézusban megtaláltam az életem igazi értelmét és célját, és nap mint nap tapasztalom, hogy milyen nagy örömforrás az, hogy Vele élhetek és ismerhetem Őt.

Sánta Ágnes

AZ ÉLTETŐ VÍZÉRT MÉLYRE KELL ÁSNI!

Születésem után evangélikusnak kereszteltek. Gyermekkoromban néhányszor édesanyám elvitt a nyíregyházi evangélikus templomba. Ennyi volt az összes vallási élményem. Akkor hallottam újra Istenről, amikor Györfi Mihály, a nyírszőlősi lelkész bibliaórát tartott Nyírteleken az Ifjúsági Házban.

1994. június 4–11. között csendeshéten vehettem részt, ott tértem meg. Azért mentem el erre, mert bár nagy mélységeket nem kellett megjárnom, mégsem volt békességem. A magam erejében bíztam, és egyre gyakrabban süllyedtem vissza a mélyen letört állapotba. A csendeshéten ezt az Igét kaptam: *„Azokra a dolgokra törekedjünk tehát, amelyek a békességet és egymás építését szolgálják.”* (Róm 14,19) Az Úr tudta, mi vitt oda. Meg sem kellett szólalnom. Megértettem, hogy bűnös vagyok, s nem elég, hogy erkölcsösnek neveltek a szüleim. Ha nem Isten irányítja az életem, igazi békességem sosem lesz. Elfogadtam Jézust Megváltómnak, és tudtam, hogy már soha többé nem leszek egyedül, hiszen Jézus Krisztus már ott él bennem. Lelkileg újjászülettem, döntöttem az igazság mellett, s ez a boldogító érzés semmihez nem hasonlítható.

Azóta teltek az évek, voltak kudarcaim, bukásaim, de ezek által is csiszolt az Úr, és megláttatott velem olyan dolgokat, amelyeket ki kell tennem az életemből. Világossá vált előttem, hogy nem ülhetek nyugodtan a babérjaimon. Hitemben csak akkor növekedhetek, ha részt veszek a gyülekezeti alkalmon, szolgálatokban. Igen ám, de melyikben? Testvéri közösségünkben változatos szolgálati lehetőségek vannak: gyermek- és ifjúsági munka, kismamakör, szenvedélybeteg-gondozó szolgálat, az *Érted?!* újság szerkesztése, kihordása, asszonykör, külterületi misszió. Asszonytársaim gyakran hívogattak: Nincs kedved bekapcsolódnia a „Hálaadás Asszonykör” munkájába? Csak hártottam: Ez már nem fér bele az én időbeosztásomba. Felfigyeltem

azonban arra, hogy az idejárom gyülekezeti tagok sokat nevetnek, mindig olyan vidámak, fittegek. Főleg az idős asszonyok. Nem panaszkodnak annak ellenére, hogy tudtam róluk, igen komoly betegségeik vannak. Hogy is van ez? Nyilvánvalóvá vált számomra, hogy az egészséges lelkük viszi beteg testüket. Ez nagyon megfogott. Amikor legközelebb hívtak, elmentem. Láttam, hogy mennyire különböző természetű emberek vagyunk, más a munkakörünk is, és mivel testvérek vagyunk az Úrban, tudunk együtt dolgozni, együtt készülni különböző szolgálatokra. Gyermeknap műsort szervezünk, születésnaposokat köszöntünk, ajándékokat (pl. hímzett terítőket, festett üvegeket stb.) készítünk, csendesnapokon szolgálunk a főzéstől az énekkari szolgálatig, nyári táboroztatásban, külterületi misszióban veszünk részt, rendszeresen áhítatokat tartunk, részt vállalunk a liturgiaszolgálatban is és imaközösségben vagyunk egymással.

Megtartó ereje van ennek a közösségnek, ahol a többiek hite által én rengeteget épülhettem. Itt valósággá vált számomra, hogy Isten Szentlelke közöttünk az összetartó erő. Csakis Ő általa tudunk ilyen hosszú idő óta szeretetben munkálkodni. Megtaláltam helyem a gyülekezet egészében. De szeretném Istent és az Ő akaratát egyre jobban megismerni, hogy valóban hiteles keresztyén életet éljek, s utat tudjak mutatni másoknak is. Ez motivált abban is, hogy beiratkozzam az EKE Bibliaiskolába. Tapasztaltam, ha Isten vezetésére bízom magam, akkor tanácsol az Igéje által. Legutóbb így kapcsolódtam be a külterületi misszióba is, amikor kérdésemre az Úr határozottan válaszolt: *„Menjetek el tehát, tegyetek tanítványnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak, és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek.”* (Mt 28,19–20)

Tudom, ha mennyei Atyám indít szolgálatra, és én beállok az Ő akaratába, akkor az időt, erőt, értelmet is megadja hozzám. Csak annyi a dolgom, hogy kitartóan figyeljek, mit szól hozzám az Úr. *„Őrhelyemre állok, odaállok a bástyára, figyelek, várva, hogy mit szól hozzám az Úr.”* (Hab 2,1)

Szalanics Józsefné

„VAK VOLTAM, MOST LÁTOK...”

Mielőtt nyomdába küldtük volna a könyv anyagát, akkor érkezett ez a bizonyágtétel. Címe azonos könyvünk címével. Szakáll Zsombor nem evangélikus, mint ahogy vallomásából ez kiolvasható. A kivétel erősíti a szabályt. Legyen írása könyvecskénk mottója!

1973. május 14-én születtem Debrecenben. Az Úr Jézust 1992 októberében ismertem meg egy evangelizáción, melyet Papp László lelkipásztor tartott. Ennek a hétnek a végén mondtam ki, az utolsó morzsaszedő alkalmon, ez az az út, amelyen járnom kell.

Életem első 19 évéről azt mondhatom, hogy a megismerés időszaka volt. Ebből 14-et úgy éltem meg, hogy láttam testi szemeimmel, ötöt azonban nem. 1992 nyarán az Úr megmutatta, hogy neki van hatalma visszaadni a látásomat. Négy napig láthattam testi szemeimmel színeket, formákat, megismertem az embereket. Ötödik napra azért vette el az Úr ismét a látásomat, hogy Neki szenteljem életemet, és Őt dicsőítsem mindenért. Mikor 1992 őszén átadtam az életem, okkultizmus, kisikló párkapcsolat terhét, szennyét vette el az Úr. Ezt az ígét kaptam: „*Közeledjete az Istenhez, és Ő közeledni fog hozzátok.*” (Jak 4,8a) Ekkor nyitotta meg lelki szemeimet, amelyekkel olyasmit láttam meg a világból, amit azelőtt nem. Ezt az ígét még kétszer adta nekem az Úr Jézus. Először, mikor közösségemet keresem, majd a szolgálatomat is ez ige hatására kezdtem el. Ez úgy történt, hogy egy látássérült asszonytestvér említette: jó lenne felolvasatni evangéliumi könyveket. Majd Pasaréten egy ifjúsági csendesnapon éppen megtérésem ígétjét kaptam. Ekkor tudtam, hogy szükség van az evangélium és az evangéliumi könyvek eljuttatására a vakokhoz. Nekiláttam a szolgálat megszervezéséhez, közel ötven kazettát olvastattunk fel két hónap alatt. Azóta folyamatosan munkálkodom, sőt többet is bízott rám az Úr. 1997-ben a vakmisszió önkéntes munkatársa lettem, majd a szolgálat országosan össze lett hangolva a Kőszikla Alapítvánnyal és budapesti munkatársaink-

kal. Ez alkalommal alakult meg hivatalosan is az Evangéliumi Hangtár. Ma a hangtárban közel 5100 kazettánk van, és ezeket kölcsönözzük, vagy kézésre lemásoljuk és eljuttatjuk a testvéreknek. Közben folyik a digitalizálás, hogy lépést tartsunk modern világunkkal. Az Úr kegyelméből 2008 szeptemberében elkészülhetett az újfordítású hangos Biblia. Ez hatalmas dolog, hisz a vakoknak eddig nem volt teljes Bibliája. A szolgálat 2007-ben társadalmilag is elismert lett, amikor akkreditált munkahellyé lett az MRE (Magyar Református Egyház) Vakmisszió. Sokak számára ad munkát a vakmisszió, hisz 15 fogyatékos ember dolgozik itt, bár ez elsősorban szolgálat kell, hogy legyen. Nagyon hálás vagyok azért az Úr Jézusnak, hogy értelmet és célt adott életemnek.

Drága barátaim, ha nem láttok, vagy családotokban látássérült van, és sokszor nincs segítségetek, gondolatok arra: van Istenetek, aki látja szükségéte, s ha Hozzá fordultok, és rábízátok életéteket, ugyanígy betöltheti Lelke által mindennapjaitokat. Ámen.

Szakáll Zsombor

AZ EVANGÉLIKUS MISSZIÓI KÖZPONT ÉS A MAGYARORSZÁGI
EVANGÉLIKUS EGYHÁZ MISSZIÓI BIZOTTSÁGA KIADÁSÁBAN
MEGJELENT KIADVÁNYOK:

Emlékezzünk a régiokról – Scholz László visszaemlékezése életútjára,
Budapest, 2005

*Dr. Süle Ferenc: Családi élet és lelki egészség, A spirituális fejlődés természetes
fő hajtóerőinek mélylélektani elemzése, Budapest, 2006 – elfogyott*

*Missziói szórólapok 28 témában (A/5 méretben, a teljes kollekcióval falitábla
is rendelhető)*

Híd evangélikus magazin – Az Evangélikus Missziói Központ negyedévente
megjelenő kiadványa

ÉLŐ VÍZ füzetek

1. Akarsz-e meggyógyulni? Segítség alkoholbetegeknek, Budapest, 2007
2. EvÉlet – Lelki segély, A lelkipásztor válaszol, Budapest, 2008
3. Iránytű, 28 téma – keresztyén szemszögből, Budapest, 2008
4. „Vak voltam, most látok...”, Evangélikusok vallomásai, Budapest, 2009

**Ajánló az Evangélikus Rádiómisszió kiadásában megjelent kazetták-
ból, CD-kből:**

Énekes-zenés anyagok

Szeretetedről énekek – Instrumentális zene az evangélikus énekeskönyv
legismertebb énekeiből mai feldolgozásban

Evangélikus énekeskönyvi énekek – sorozat

Lázár Attila: *Térden ülve* – Dalok az életről

Új ének – ifjúsági énekek

Evangélikus fúvószene

Zumpepe – afrikai eredetű gospelénekek – **csak kazetta**

„*Ének útjaim*” – ifjúsági énekek

Mindennap Jézussal – gyermekénekek

Próza, vers, igehirdetés

Babits Mihály *Jónás könyve* Bánffy György előadásában

Vigasztalásul – Reményik Sándor versei Káli Horváth Kálmán előadásában

Missziói percek – a Kossuth Rádió Evangélikus Félórájában elhangzott
jegyzetek, beszélgetések

Egy életen át Istennel – Dávid – Szeverényi János evangelizációja Pasaréten

Ulrich Parzany budapesti evangelizációja

Az országos evangelizáció és a nyári missziós konferenciák hangfelvételei

Nézz föl! – fiataloknak

Utazzunk együtt! – konfirmandusoknak

Akinek van füle, hallja – autósoknak

Matt – segítő percek gyászolóknak

„A hit hallásból van...” – archív hangfelvételek

1. „*Tulajdonítatik*” – Zászkaliczy Pál fóti lelkész igehirdetése
2. *Útravaló* – Ordass Lajos püspök áhítatai
3. *A hit szolgálatában* – Csepregi Zsuzsanna és Csepregi Béla evangélikus lelkészek igehirdetése – **részben gyengébb hangminőség**

A kiadványok teljes listája megtalálható az interneten:

<http://misszio.lutheran.hu>

A kiadványok megrendelhetők az Evangélikus Missziói Központ címén:

1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38–40.

Tel./fax: 06 1 400 30 57, e-mail: evmis@lutheran.hu